Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - N. 137. Preu 6 fr. 28 de gener del 1948 Redacció i Administració: 8, Av. Mathurin-Moreau, Bureau 19. Paris XIX

PCE ARCHIVO

Llegiu a la quarta pàgina:

Un any de lluites guerrilleres a les zones de Cuenca, Terol, Castelló i Baix Ebre

I l'article:

«Sou el nostre orgull i la nostra glòria»

per Dolores **IBARRURI**

La Generalitat en crisi

El GOVERN que CATALUNYA NECESSITA

COM es podia preveure, pels esdeveniments que s'han anat succeint, el Govern de la Generalitat està en crisi. El President Irla, en una declaració que publiquem en aquest mateix número, dóna per acabada la missió de l'actual Govern i afirma que la seva voluntat és constituir-ne un altre, en moment indeterminat.

Nosaltres considerem urgent la constitució del nou Govern. Puix que perllongar la situació actual —d'un President sense Govern— seria fer el joc, encara que no es vulgués, d'aquells dirigents d'E. R. de C. i de tota la trepa d'agents britànics estil Serra i Moret els quals, per a poder facilitar la maniobra capituladora dels Prieto-Trifón Gómez, han sabotejat la tasca del Govern dissolt i pretenen reduir la Institució Catalana a una entelèquia simbòlica.

Declarem que ha arribat l'hora de transformar les Institucions Catalanes, de fer-les més efectives, més operants.

Ho exigeixen els patriotes que lluiten a l'interior del país. Ho exigeix la causa de la República i de Catalunya.

EL P. S. U. de C. ha batallat constantment per tal d'assolir que el Govern de la Generalitat fos un organisme dinàmic, d'acció. Es a dir, que portés a la pràctica la justa línia política adoptada en les diferents reunions. Assenyalàvem, per aconseguir aquell objectiu, la necessitat de transformar les Institucions catalanes, de fer-les més representatives, de treure-les del marc estret on es trobaven recloses i lligar-les a totes aquelles forces i persones que mantenen viva llur confiança en el nostre poble, en el seu esdevenidor victoriós, republicà, democràtic i nacional.

En aquest sentit recordem uns passatges del discurs pronunciat pel company Joan Comorera el mes de juliol darrer a Perpinyà.

...cada dia és més evident—va dir— que l'estructura actual del Govern està superada pels fets, per l'experiència. Moltes vegades hem fet present aquesta realitat, sense èxit, i la vida ens ha donat raó. Creim que ha arribat, doncs, l'hora de la revisió. Creiem que la perllongació del Govern en la seva estructura actual convertiria els símptomes ja visibles de descontentament, d'indiferència, d'enemistat, en oberta oposició popular, amb greu dany per al prestigi de les institucions catalanes i de la lluita comuna.

I el Secretari General del Partit, després d'haver precisat com havia de constituir-se el Govern, declarà:

No es tracta, companys, de fer un Govern per a governar, sinó un Govern la missió essencial del qual és la d'organitzar i dirigir la lluita alliberadora, un Govern que, col.laborant íntimament amb el de la República, asabi amb el règim franquista i els capituladors.

REMARQUEM que si, en aquells moments —juliol del 1947—, l'estructura del Govern català estava ja superada pels fets i per l'experiència, avui, en les noves condicions polítiques —interiors i exteriors—, la necessitat d'una transformació ràpida i profunda de les Institucions catalanes s'imposa amb més força que mai.

La lluita al país pren cada dia major volum i violència. Les vagues es succeeixen i l'activitat guerrillera creix en intensitat.

A l'exterior les forces democràtiques d'arreu del món acaben de palesar, un altre cop i de manera esclatant, llur solidaritat amb la nostra causa progressiva, en mobilitzar-se per a condemnar la sentència i l'assassinat d'Agustín Zoroa i de Lucas Nuño.

Paral.lelament a aquests factors positius, podem constatar com la maniobra claudicadora i liquidacionista no cessa, ensems que els imperialistes s'afanyen a ajudar el franco-falangisme i a obstaculitzar la victòria republicana i democràtica dels pobles hispànics.

No podem creuar-nos de braços davant d'una situació semblant.

Es per aquesta raó que el company Joan Comorera, en nom del C. C. del Partit, adreçà, el dia 23 de desembre de l'any passat, una carta al President senyor Josep Irla, en la qual insistia sobre la necessitat inajornable de *reforçar al màxim les Institucions catalanes.*

Pocs dies més tard el Secretariat del Partit insistia un altre cop dient que *considerava indispensable que les Institucions catalanes fossin reforçades al màxim*

...amb totes aquelles forces i persones que sense equívocs estiguin ben resoltes a defensar-les i a menar la lluita implacable contra el règim franco-falangista, contra els capituladors, per la República i les llibertats nacionals catalanes. Aquest és el manament sagrat dels combatents de l'interior.

Un Govern amb les característiques assenyalades en el Comunicat del nostre Partit és el que necessita Catalunya, per tal que el nostre poble, fidel a la seva tradició revolucionària, combatent, republicana i democràtica, pugui lluitar en millors condicions i aixecar ben enlaire:

...la bandera de la República i de les nostres llibertats nacionals. La bandera de la lluita alliberadora.

Mentrestant insistim, un altre cop, a dir que ha arribat l'hora que el President senyor Josep Irla es decideixi a transformar les Institucions catalanes i donar al nostre poble el Govern que necessita.

CAL suposar que damunt del President Irla s'abocaran tota mena d'influències per tal d'obligar-lo a constituir un Govern de capitulació, antisoviètic, anticomunista, antinacional. Volem creure que el President no voldrà anar, com no ha anat fins ara, per aquest camí de derrota i deshonor. Es possible que aquesta sigui la raó fonamental de la *pausa institucional* que s'anuncia en la declaració que ha fet pública.

Sigui quina sigui, però, la raó que ha determinat aquesta actitud ens considerem obligats a dir al President Irla, amb tota lleialtat i honradesa, que Catalunya exigeix, avui, una política de decisió i no d'ajornaments.

Catalunya combat per la seva vida i el President Irla ha de posar-la per damunt dels clàssics caciquets de barri que parlen esquerrà i actuen dretanament, que han sacrificat sempre els interessos més sagrats del poble i de la nació a llurs cobejances inconfessables i de cleda, i que són, avui, instruments mercenaris de la reacció interior i internacional.

La crisi del Govern de Catalunya

El proppassat dijous dia 22 va reunir-se a París el Govern de la Generalitat sota la presidència del senyor Josep Irla i amb l'assistència dels consellers Joan Comorera, Antoni Rovira i Virgili, Pau Padró i Josep Carner.

El President informà de la dimissió presentada pel senyor Serra i Moret i d'una carta del senyor Carles Pi i Sunyer anunciant la seva anada a Amèrica i posant el càrrec a la seva disposició.

Abans de passar a discutir la situació política, el conseller senyor Carner presentà, com a qüestió prèvia, la dimissió irrevocable del seu càrrec, motivant-la en els següents punts: la dimissió del senyor Serra i Moret; l'anada a Amèrica del senyor Carles Pi i Sunyer; l'acusació feta pels Secretariat del P. S. U. de C. contra els agents de la capitulació i, fonamentalment, les decisions preses en el Ple de Montpeller per Esquerra Republicana de Catalunya.

El senyor Carner abandonà el Consell sense admetre la discussió.

Els consellers Pau Padró i Antoni Rovira i Virgili, refusant-se a entrar en el fons del problema, posaren llurs càrrecs a la disposició del President afirmant que li donaven el més ampli vot de confiança.

Intervenció del company Joan COMORERA

El company Joan Comorera, en intervenir, va criticar amb força la conducta incorrecta del senyor Carner, tot lamentant que s'hagués absentat del Consell sense admetre la discussió.

Després d'una anàlisi aprofundida de la situació política general, del procés que fins ara ha tingut la criminal maniobra capituladora i dels seus còmplices i instruments en la política catalana, de la lluita progressiva del nostre poble, afirmà que no es tractava de posar o no uns càrrecs a disposició del President, sinó de prendre cadascun dels Consellers una responsable i clara actitud política; ni de donar o no vots de confiança al President, sinó de tenir i practicar lleialment una línia política justa i nacional.

Entenent que les dimissions presentades alleugerien el Govern d'un llast nociu, el company Joan Comorera proposà que el President les acceptés i cobrís les vacants amb patriotes autèntics i que de debò vulguin defensar les institucions, organitzar i dirigir la lluita del nostre poble fins a l'anihilament de Franco i els capituladors, fins al restabliment de la República democràtica a Espanya i de les llibertats nacionals a Catalunya.

Sense prendre cap decisió el President va aixecar la sessió del Consell.

Declaració del President Irla

El dia 24 d'aquest mes, el senyor Irla des de Ràdio-Paris, entre altres coses, va dir:

Davant, doncs, de l'estat actual de les relacions entre les diverses forces polítiques i sindicals catalanes, després d'haver escoltat l'opinió de les personalitats més representatives de la vida política i espiritual de Catalunya, i tenint en compte, per altra part, la necessitat ineludible de prosseguir sense treva la tasca que el destí ens imposa, he dicidit donar per acabada la missió de l'actual govern.

L'obra de la Generalitat, però, no pot sofrir cap interrupció i continuarà exercint-se amb l'esperit patriòtic de sempre.

No hi ha, en la meva decisió, ni canvi en el meu desig de constituir un nou govern, ni abandó de cap dels nostres drets. Desitjo fermament que ben aviat s'estableixi un clima d'entesa que faci possible la realització dels meus propòsits.

Conscient del que representen les Institucions catalanes, continuaré considerant-les com la raó suprema de la nostra personalitat nacional.

Algunes lliçons i experiències de les lluites DE LA CLASSE OBRERA CATALANA

per ***Rafael VIDIELLA***

En la nostra última edició vam publicar un ampli i impressionant balanç de les lluites que els treballadors de Catalunya portaren a terme en el curs dels darrers mesos.

Les vagues registrades a Barcelona, Manlleu, Mollet, Badalona, Mataró, etc., etc., així com la lluita vigorosa dels obrers en la majoria de les fàbriques de casa nostra contra la farsa de les eleccions organitzades pels demagògics Sindicats Verticals, són la prova irrefutable, l'expressió del clima de combat i d'odi antifranquista que existeix actualment a Catalunya i en els altres pobles hispànics.

Els fets combatius publicats la setmana passada mereixen ésser comentats. No podem deixar-los passar desapercebuts, car, en el fons, contenen valuoses lliçons, útils experiències que ens serviran, per als futurs i grans combats que s'apropen i que han de culminar, sense cap mena de dubte, i a desgrat del franco-falangisme, dels capituladors i dels imperialistes, amb la victòria de la República democràtica al nostre país.

Es evident que qualsevol manifestació de lluita antifranquista i republicana a l'interior del país revesteix un caràcter polític i revolucionari. Les lluites reivindicadores de la classe obrera, les protestes dels pagesos contra els bandolers de la *Fiscalia de Tasas*, les manifestacions de les dones contra els afamadors estraperlistes, l'activitat dels joves exigint millores de treball i d'estudi, els audaciosos cops guerrillers contra els traïdors falangistes i les forces repressives, no es poden deslligar mai de l'objectiu polític en el qual està fonamentada la lluita dels pobles d'Espanya.

Tots els lluitadors del país, sigui quina sigui llur activitat EFECTIVA, saben que només anihilant el franco-falangisme i els seus sostenidors, només amb el recobrament de la República i la democràcia, els nostres pobles retrobaran la possibilitat de marxar endavant, cap al progrés.

Un exemple alliçonador del caràcter polític de les últimes lluites de la classe obrera catalana és l'actitud adoptada en les eleccions sindicals. En aquest cas concret, no es tractava d'obtenir unes millores en el treball o en els salaris, sinó de combatre un dels pilars fonamentals del règim falangista: els Sindicats Verticals.

• • •

Els agents de la capitulació basen llur propaganda, fonamentalment, en dir que el franco-falangisme *és més fort que el poble i que no hi ha res a fer.*

Aquesta propaganda no és nova. Tots hem tingut ocasió de conèixer-la.

Es la mateixa propaganda que s'emprà l'any 1938 per a invitar els pobles a agenollar-se i capitular, a Munic, davant de Hitler i de Mussolini.

Es la propaganda emprada pels traïdors casadistes per afeblir l'heroica resistència de l'Ebre, sabotejar la batalla de Catalunya i lliurar, després, Madrid i la República al franquisme.

Es la propaganda que van escampar els passivistes, durant la segona guerra mundial, en tots aquells països ocupats pel nazi-feixisme, amb la intenció de frenar, d'impedir la lluita de les masses antifeixistes, garantia de la victòria democràtica.

Històricament, la propaganda capituladora ha fet fallida, car el progrés dels pobles, de tota la humanitat és una conseqüència no de la capitulació, sinó de la lluita!

Nosaltres no hem subestimat mai la força del franco-falangisme. Però tampoc no l'hem sobreestimada.

Nosaltres sabem que els pobles hispànics, les energies patriòtiques, republicanes i revolucionàries de les forces obreres i democràtiques del país, *unides en un sol bloc combatent*, són més potents que el règim franco-falangista. Sabem, però, també, que la VICTORIA democràtica i republicana no vindrà sola, sinó que cal COMBATRE per assolir-la.

I això és el que fa la nostra valenta classe obrera d'ençà que Franco i la Falange van instal.lar-se *provisionalment* al Poder, mentre altres elements, banderers de la claudicació i del derrotisme, predicaven i creien en la *victòria definitiva* del feixisme.

• • •

En quines condicions s'han desenvolupat les darreres lluites a l'interior del país?

Analitzem-ho.

Assenyalem, en primer terme, que el moviment vaguístic en les diferents contrades de Catalunya, la lluita contra els Sindicats Verticals, s'ha desenvolupat en uns moments en els quals el terrorisme falangista es manifestava amb més ferotgia i sadisme.

Persecucions, ràtzies, aplicació de la sinistra llei de «fugas», assassinats de pagesos, tortures de patriotes com Angel Carreró i altres detinguts a Catalunya, execucions de combatents com Agustín Zoroa i Lucas Nuño, etc., etc... Tot això amb l'objectiu de deturar la lluita, cada dia més forta, dels combatents antifranquistes.

D'ací que l'heroisme dels patriotes que lluiten a casa nostra sigui sense parió!

La lluita s'ha desenvolupat en uns moments en els quals la reacció internacional malda, amb «plans Marshall» o altres de la mateixa arrel reaccionària, per a convertir el nostre país en una plaça d'armes imperialista, per a salvar el franco-falangisme, les seves essències antidemocràtiques, anticomunistes, antisoviètiques.

S'ha desenvolupat, en fi, en uns moments en els quals les maniobres dels claudicadors, dels liquidacionistes, prenen nova volada i cerquen, amb més pressa que mai, la sortida simbòlica, antirepublicana, anticatalana, que lligui els pobles hispànics, a la causa dels partidaris d'una nova guerra, dels enemics de la llibertat dels pobles i de la democràcia.

Al terror, a les intrigues imperialistes, als maneigs dels capituladors, els obrers de Catalunya, han respost, valentment, amb la lluita!

• • •

Les notícies rebudes de Catalunya sobre les vagues i l'acció duta a cap contra els Sindicats Verticals ens demostren que els millors resultats foren assolits en aquells llocs de treball on la classe obrera va combatre unida.

Els Comitès d'unitat d'acció U.G.T. - C.N.T. - P.S.U. de C. representaren un paper decisiu en el conjunt de les activitats antifranquistes, la qual cosa ens indueix a dir que convé multiplicar aquells organismes unitaris i combatents en totes les fàbriques i llocs de treball de Catalunya, no sols per a lluitar millor i més bé, avui, sinó per a crear les condicions, demà, de la unitat dels treballadors ugetistes i cenetistes en una sola Central sindical.

La unitat de la classe obrera fou el motor impulsor, l'element més dinàmic i determinant, de la lluita nacional i democràtica de tots els pobles ocupats pel nazi-feixisme. Ha estat i és el puntal més ferm de la reconstrucció democràtica en tots els països.

Es una lliçó que no podem menystenir en analitzar la situació al nostre país, l'actitud dels diferents sectors polítics i socials, les perspectives de la nostra lluita republicana i antifranquista, la projecció històrica de la seva sortida victoriosa.

(Passa a la pàg. 2.)

El "Pla Marshall" I L'ESPANYA FRANQUISTA

Cadia dia que passa dóna més claredat a l'actitud i als propòsits dels elements directius del camp imperialista i antidemocràtic respecte el règim feixista de Franco. No es limiten a fer el desentès i a tolerar-lo, sinó que es disposen a trobar la forma de donar-li el lloc que en dret li correspon al propi camp.

El ministre de Franco de Relacions Exteriors, Martín Artajo, ha parlat d'una forma força eloqüent. Contestant a un corresponsal de l'agència Logos respecte la inclusió d'Espanya al «pla» Marshall, ha dit:

«Importa menos que este dinero venga de una parte o de otra y que llegue en forma de empréstito o de otro modo, por el Plan Marshall o conforme a otro plan cualquiera».

Marshall i Bevin, per llur costat, per bé que no han parlat de la inclusió de l'Espanya de Franco en el «pla» Marshall i encara que Bevin ha declarat *que no té cap propòsit de prendre la iniciativa per incloure-li*, Marshall, en canvi, ha dit que:

«L'exclusió d'Espanya del pla Marshall fou acordada pels països d'Europa. Els Estats Units —ha afegit— no tenen res a oposar a la seva inclusió en cas que arribi a plantejar-se formalment».

Per altra banda, Marshall i Bevin coincideixen plenament, quan es tracta de l'Espanya franquista, en una formulació: en declarar que

«Espanya no pot restar exclosa del SISTEMA DE RECONSTRUCCIO D'EUROPA».

Han trobat ja la forma de justificar l'ajut a Franco sense parlar del «pla» Marshal, i tothom sap que el pla que Marshall ha elaborat per a aplicar la política americana a Europa, és ampli i comprèn múltiples matisacions.

Observi's, doncs, l'absoluta coincidència entre la formulació de Marshall i Bevin, i la de Martín Artajo quan ve a dir que *allò que compta és que els diners arribin pel «pla» Marshall o per mitjà d'un altre qualsevol pla.*

Seria una ingenuïtat imperdonable si per la nostra banda acuséssim sorpresa per aquesta manca d'escrúpols del règim feixista de Franco i per la tortuositat de conducta dels imperialistes que el recolzen. Un i altres responen a llur pròpia naturalesa. Amb tot, però, entenem que ens exigeix un comentari objectiu.

Es cert que el «pla» Marshall és el tret més visible de la política americana a Europa, tendent a constituir un estol d'Estats vassalls per mitjà d'un hipotètic ajut econòmic; però ho es també que al seu darrera es troba el, diem-ne «pla Forrestal», més silenciós, tendent a unificar les forces armades dels 16 països que comprèn el «pla» Marshall. Si aquest és el secretari d'Estat, Forrestal és el de Defensa dels Estats Units. No s'oblidi.

Forrestal, a més, pretén que a canvi del «sacrifici» dels Estats Units per a la «reconstrucció d'Europa, els països de l'Europa occidental han de proporcionar bases militars als Estats Units.

Heus ací, doncs, tot un programa: unificar les forces armades dels països compresos en el «pla» Marshall i

(Passa a la pàg. 2.)

Desenvolupament intensiu de la lluita guerrillera

Fogueres al port de Barcelona

Darrerament han ocorregut diversos accidents i incendis al port de Barcelona. Fa algun temps hi va haver un important incendi de bales de cotó, valorades en una pila de milions de pessetes. Fa uns dies que va esclatar un incendi sobre un vaixell petroler ancorat al port de Barcelona i ara s'ha calat foc a un estoc de cotó, de la qual cosa han resultat destruïdes 35 bales d'uns 300 quilos cadascuna. Aquests repetits incendis, per llur propi caràcter, tenen alarmades les autoritats falangistes.

L'ajut dels pagesos als guerrillers

Es evident que l'impuls que està prenent el moviment guerriller a casa nostra, especialment en aquests darrers temps, és degut en gran manera a l'ajut i recolzament que els combatents de la llibertat i la sobirania nacional de la nostra pàtria troben entre els pagesos, que veuen en ells llurs millors defensors contra els expoliadors falangistes. Hi ha regions d'Espanya en què cada masia, cada casa de pagès, són un refugi, un punt d'atac, un aliat dels guerrillers. Es per això que la guàrdia civil persegueix amb tanta ràbia als pagesos d'Espanya.

Al terme de Maestranza, província de Ciudad Real, un grup de guerrillers varen baixar a una masia denominada Camacho amb l'objecte de comprar queviures i es varen trobar amb un nucli de la guàrdia civil que es trobava allà allotjat. Naturalment es va produir un fort combat en el curs del qual fou greument ferit el guàrdia Sànchez Valero, sense que per part dels guerrillers hi hagués cap baixa. Aquest pogueren retirar-se ordenadament a llurs bases i els guàrdies civils no intentaren perseguir-los per por a tenir noves baixes.

La mobilitat dels soldats de la llibertat

La guàrdia civil va tenir la confidència que en un lloc anomenat Cerro de la Campana, de la província de València, hi havia instal.lat un campament guerriller. Amb gran luxe de forces i d'armament, els guàrdies civils prepararen una emboscada destinada a encerclar i destruir els guerrillers. Quan varen donar l'assalt, convençuts que aquesta vegada podrien venjar-se de les baixes que els guerrillers els causen, es varen trobar amb què al lloc anunciat no hi havia ja cap unitat guerrillera acampada. Es veu que, informats a temps, els guerrillers pogueren canviar de lloc i burlar d'aquesta manera la guàrdia civil.

Rabiosos perquè havien perdut el temps i fet el ridícul, varen detenir un pagès que van trobar pels voltants i, com sigui que aquest no va poder o no va voler donar-los cap informació sobre els guerrillers, l'assassinaren bàrbarament.

Com baixa la moral de la guàrdia civil

Com a resultat de la lluita guerrillera i de les baixes que contínuament estan sofrint els guàrdies civils en la lluita contra els combatents de la República, la moral de les forces repressives ha baixat considerablement. Cada dia són més els guàrdies civils que, aprofitant qualsevol pretext, procuren abandonar el cos, retirar-se i aprofitar el passar a altres serveis menys exposats. També hi ha molts guàrdies civils que deserten, tota vegada que en no trobar la manera legal de donar-se de baixa del cos, prefereixen exposar-se a les represàlies de llurs superiors abans que continuar enfrontant-se amb els guerrillers.

Aquest procés de desmoralització de les forces de la guàrdia civil s'ha accentuat especialment en els darrers temps a les províncies de Terol i Còrdova. Aquests darrers dies s'han produït noves desercions de guàrdies civils i també alguns processos *«por incumplimiento del deber»*, la qual cosa en llenguatge clar i català vol dir per haver demostrat por davant del guerrillers. Entre altres, podem citar els casos dels guàrdies Orellano, Estévez i Alfaro, que han estat processats i severament condemnats perquè no han demostrat el suficient entusiasme en la lluita antiguerrillera.

Les forces de xoc del franquisme s'esquerden davant dels cops guerrillers. Tot el règim trontolla a conseqüència de la lluita de nostre poble i del seu braç armat, les guerrilles. Els fets estan demostrant, una vegada més, que l'únic llenguatge que els falangistes poden comprendre és el de la lluita i que llur règim, davant de l'empenta dels pobles hispànics està sofrint aquest la profunda crisi actual que l'ha de portar a la tomba.

Combat prop de Gijon

Fa uns dies ha tingut lloc una forta topada entre un nucli de guerrillers i una patrulla de la guàrdia civil prop de Gijon, de la qual resultà ferit el guàrdia Felipe Garranza.

Els guerrillers pogueren retirar-se, mentre els guàrdies civils, desmoralitzats davant dels cops que constantment reben de les forces guerrilleres, no insistiren en llur persecució.

Els guerrillers fan saltar els cataus de la guàrdia civil

L'ofensiva guerrillera contra la guàrdia civil continua. Els combatents de la República i de la independència d'Espanya utilitzen tots els mitjans a llur abast per tal de dificultar les operacions de la guàrdia civil i fer-los difícil el compliment de llur infame tasca repressiva.

A la província de Badajoz, en el terme de Azuaga, han esclatat diversos petards en determinades cases de camp que servien de refugi a la guàrdia civil en els seus desplaçaments en la lluita antiguerrillera.

El resultat ha estat que la major part d'aquestes cases han estat volades, amb la qual cosa s'han suprimit uns importants punts d'atac dels sicaris falangistes.

Une deure patriòtic

SALVAR LA VIDA dels antifranquistes empresonats

A conseqüència d'haver aparegut al camp de San Mamés, de Bilbao, les banderes catalana i basca, les forces repressives, furioses per aquest acte que palesà el sentiment antifranquista dels patriotes, se les van emprendre contra sis obrers que no tenien res a veure amb la col.locació de les esmentades banderes. Aquests obrers, que ja han conegut el règim criminal de les presons franquistes, malgrat no existir cap prova contra ells, per ordre del sinistre governador de Biscaia, Riestra, han estat desterrats sense cap mirament de desfer aquestes llars obreres i obligar-les a viure en la més espantosa misèria.

Però allò que les autoritats franquistes no han pogut evitar, malgrat les precaucions preses, és que el poble manifestés la seva simpatia pels detinguts i comentés amb indignació aquestes mesures repressives, quan aquests eren conduïts a l'estació emmanillats i custodiats per cinc parelles de la guàrdia civil.

A Barcelona igualment la policia franquista torna altra vegada a incrementar les detencions i les persecucions contra els treballadors. Les barriades obreres han conegut un altre cop les ràtzies i els acostumats escorcolls domiciliaris. Com a resultat d'aquestes operacions policíaques, han estat detingudes un centenar de persones.

Per a justificar aquestes detencions, les autoritats franquistes han manifestat que eren degudes a què es preparava un moviment vaguístic a les indústries del tèxtil i del port.

El franquisme es val de qualsevol argument i, si no existeix, l'inventa per a mantenir contínuament un estat latent de terror. Franco, que tem l'acció i la lluita del poble, té una especial obsessió a mantenir un estat d'intranquil·litat i temor a la repressió en els medis obrers, per a intentar evitar que es manifesti i s'amplií el descontentament i l'odi que tots els obrers honrats senten pel règim criminal que els explota i esclavitza.

Els obrers i els patriotes antifranquistes no es deixen, però, intimidar ni pel terror ni per altres mesures draconianes i, com ho desmostren els darrers moviments vaguístics i tota classe de sabotatges realitzats a Catalunya i en altres indrets d'Espanya, intensifica encara amb més audàcia, decisió i organització la lluita per a millorar llur precària situació, per anorrear el règim nazi-feixista i per establir un règim democràtic i republicà que asseguri l'esdevenidor dels pobles hispànics.

L'existència del règim feixista de Franco porta com a conseqüència l'accentuació del terror i tota mena de crims. Després de rabejar-se amb els patriotes empresonats, després d'haver assassinat infinitat de combatents i patriotes republicans, la qual cosa ha culminat darrerament amb l'assassinat dels herois patriotes Agustín Zoroa i Lucas Nuño, posa de manifest que la nova onada de persecucions i detencions de patriotes considerats com a «enemics del règim», obeix a tot un pla terrorista preparat per endavant per a eliminar físicament els lluitadors antifranquistes.

La vida dels patriotes i lluitadors empresonats corre imminent perill. Els tribunals militars falangistes preparen noves execucions de patriotes. Hem de salvar els patriotes Angel Carreró, Pere Valverde, J. Puig Pidemunt i altres antifranquistes empresonats a la Model de Barcelona, puix que mentre continuïn a les presons franquistes corren el perill d'ésser condemnats a mort, com ho han estat Zoroa i Nuño.

Cal que mobilitzem amb tota urgència totes les nostres energies i denunciem a tot el món democràtic els criminals propòsits de Franco.

No hem de parar fins que aturem definitivament la mà criminal del botxí del nostre poble.

Tots els patriotes, tots els antifranquistes, hem de menar l'acció diària i conjunta sense repòs per a impedir que els escamots de la guàrdia civil i dels falangistes continuïn regant de sang la nostra terra.

«La premsa franquista aprova el discurs de Bevin.»
(Dels diaris)

La granota britànica ha pouat els seus arguments en la mateixa bassa de sempre

Sisè aniversari de l'assassinat de Jaume GIRABAU

El dia 22 d'aquest mes va fer sis anys que, a la presó de Porlier, fou afusellat pels falangistes el nostre company Jaume Girabau, junt amb els camarades Larrañaga, Diéguez, Asarta i Barreiro.

Altres lluitadors, admirables fills de la classe obrera i del nostre poble, han estat executats pels botxins franquistes en el curs d'aquests darrers sis anys. No obstant, cal remarcar-ho, Franco ni la Falange no han pogut deturar la lluita de les masses republicanes i antifranquistes. Al contrari, els pobles hispànics han combatut i combaten sense cap mena de defallença. I combatran fins que la victòria de la República i de la democràcia, de les llibertats nacionals dels pobles hispànics, per la qual van ofrenar llur vida Girabau, Larrañaga, Diéguez, Asarta i Barreiro, hagi estat assolida.

Ministerio de Cultura 2005

CONSEQUENCIES D'UNA TRAJECTORIA ANTIOBRERA

LA F.A.I. PARTIDARIA de la UNITAT ANTICOMUNISTA

Els dirigents faistes del grup del *dòlarium trumans* han baixat de llur Himalaia encara que no hagi estat més que per una vegada —i s'han referit al problema de la unitat antifranquista. Això contradiu, és cert, totes llurs manifestacions anteriors, però davant de la reacció saludable que s'està operant en llurs propis rengles, entre mots obrers cenetistes honrats que encara els segueixen i la direcció dels quals no volen perdre, deuen haver cregut que era convenient fer-ho. Es tanta la força que pren la consigna d'unir tots els antifranquistes per a lluitar contra Franco i el seu règim, que els dirigents faistes, malgrat llurs desigs, es veuen obligats a parlar-ne. I ho fan, no pas per a contribuir a forjar la unitat que la nostra classe obrera i el nostre poble necessiten, sinó per a desnatura itzar-la, prostituir-la. Vegem com.

L'anomenat M.L.E.-C.N.T. —tendència «antipolítica» del faisme— a mantingut a través de tota la seva actuació el principi rabiosament antiunitari i exclusivista segons el qual només ells són suficientment forts per a

«derrumbar el Capitalismo y el Estado.»

i en conseqüència llur línia de conducta s'ha inspirat en la demagògica i reaccionària consigna segons la qual

«nuestro Movimiento tiene como finalidad la implantació del Comunismo Libertario —sin etapas de transición— y con tácticas acordes con los principios»,

la qual cosa vol dir, amb altres paraules, que esperant el moment de poder enderrocar el capitalisme i suprimir l'Estat i implantar el comunisme llibertari (?), no s'han de preocupar de lluitar contra Franco i el seu règim i restablir la República —Estat i etapa de transició al fi i al cap. Es dir el famós *tot o res* tan plaent als demagogs irresponsables.

Els dirigents faistes han defensat i aplicat aquestes tesis exclusivistes i antiunitàries mentre Franco esclavitza el nostre poble, perseguein tots els republicans i els antifranquistes, assassina obrers i patriotes, comunistes i socialistes, cenetistes i republicans. Aquesta táctica nefasta dels dirigents faistes ha fet que les masses cenetistes hagin estat sota llur control un factor inactiu de l'antifranquisme, les ha isolat de la lluita a mort que estan menant els pobles hispànics.

Malgrat l'evidència, els dirigents faistes s'han entestat en llur posició, no pas per inconsciència o ceguesa, sinó amb tota premeditació, conscients que amb llur obstinació servien eficaçment els interessos de la reacció. El Manifest del M.L.E.-C.N.T. del febrer de l'any passat i la declaració de principis de llur Congrés celebrat a finals d'octubre, en són una bona prova. Res d'unitat. Sols, contra tot i contra tots.

● ●

Abandonant per un moment llur intransigència antipolítica, l'editorial de *C.N.T.* del dia 16 de gener d'enguany, després de fer alguns retrets als socialistes, als republicans i a l'E.R.C. de C., diu:

«Pese a todo, los libertarios y cenetistas prestos estamos a tender una mano a cuantos se propongan acudir a la lucha contra Franco con intenciones honradas, entre los cuales, desde luego, NO HAY QUE CONTAR A LOS COMUNISTAS, o cuando menos al partido que los agrupa.»

Conseqüents amb llur posició reaccionària i antiobrera, els dirigents faistes posen llur anticomunisme abans que l'antifeixisme. Igual que Prieto, demanen la unitat, no per a lluitar contra Franco i el seu règim i restablir la República, sinó per a combatre els comunistes, per a intentar neutralitzar la nostra acció. Quan baixen dels núvols de l'especulació inoperant, cauen sempre en el camp de la reacció, mai en el de les forces progressives i revolucionàries. Igual que llurs amics del grup col.laboracionista de *Su Alteza* els faistes del *dolàrium trumans*, quan es decideixen a *fer política*, en fan de la pitjor, de la més reaccionària, de la que serveix Franco i l'imperialisme.

Perquè, què vol dir cridar socialistes i republicans a ajuntar llurs forces a les dels anarquistes i confederals, amb l'exclusió dels comunistes? No vol dir això anar contra els comunistes, fer la unitat anticomunista? Entre la *política* dels dirigents faistes i la de Prieto no hi ha cap diferència notable. Uns i altres persegueixen el mateix objectiu i els mou el mateix motor: l'anticomunisme.

Els dirigents faistes són enemics de la unitat antifranquista i ho han estat sempre. Però quan rectifiquen llur actitud, encara que només sigui en un article, és per a propugnar una unitat anticomunista, antisoviètica, reaccionària. Quan diuen que volen la unitat no és per a marxar d'acord amb les forces especificament obreres i revolucionàries, sinó per a fer pasterada junts amb els grups capituladors i anticomunistes. Heus ací els «revolucionaris» de la F.A.I. en ple treball!

L'anticomunisme dels dirigents faistes —de les dues branques— no és ni casual ni esporàdic. Respon als interessos de la reacció, al desig de desorientar i dividir la classe obrera, de seguir paralitzant les energies revolucionàries dels obrers de la C.N.T. que poden i han de jugar un paper important en la lluita antifranquista i per la República democràtica i popular.

Com no són casuals tampoc llurs coincidències d'estil, de llenguatge, i d'argumentacions amb la premsa falangista i els òrgans dels trustos.

● ●

Si volem vèncer Franco i restablir la República democràtica, anhel suprem dels pobles hispànics, cal mobilitzar en la lluita a liberadora totes les forces republicanes i patriòtiques, en primer lloc la classe obrera, unir-les i dirigir-les. Pretendre excloure d'aquesta unitat la part més conseqüent i combativa de la classe obrera, els comunistes, és tant com dir que es vol una unitat inoperant, bona, no per a lluitar contra el franquisme, sinó per a ajudar-lo.

Excloure els comunistes —com coincideixen en això Prieto i Franco, els dirigents faistes de les dues branques i els imperialistes! — vol dir anar contra els comunistes, propugnar una unitat anticomunista, reaccionària, antipopular.

Es per això que denunciem continuament els maneigs d'aquest dirigents. Fent-ho, prestem un valuós servei al nostre poble i a la seva lluita. Ajudem els treballadors honestos que encara romanen a la C.N.T., perquè llurs interessos coincideixen plenament amb els de llurs germans comunistes, socialistes o républicans. Contribuim així a què es donin compte en quina bassa de provocació reaccionària han caigut llurs dirigents, on els volen portar.

Els obrers de la C.N.T. que, colze a colze amb els militants de la U.G.T. i els membres del nostre Partit participen en les magnífiques vagues de Catalunya, no tenen res de comú amb aquests dirigents faistes que ací i allà pretenen mantenir-los en la passivitat més absoluta, i menys encara amb els grups de pistolers professionals que els Comités Regionals de Catalunya de la C.N.T. a l'interior envien contra llurs propis militants que a les fàbriques lluiten al costat dels nostres companys, grups que d'acord amb els Sindicats falangistes serveixen de forces de xoc contra els obrers, de trencavagues i de provocadors.

Referint-se a la catastrófica i reaccionària actuació dels anarquistes espanyols en la revolució del 1873, Frederic Engels va escriure en la *Memória sobre la Insurrecció d'Espanya* (*Els bacuninistes en acció*):

«En una paraula, els bacuninistes ens han donat un exemple de com no hem de fer la revolució.»

Com Engels, que amb la seva clarividència exemplar denunciava, ja aleshores, el caràcter reaccionari de l'anarquisme, amagat darrera una fraseología revolucionària, nosaltres podem dir que els faistes d'avui ens donen l'exemple de com no cal fer la unitat.

TEXTOS FAILANGISTES

La coincidència del faisme amb la Falange apareix cada cop més clara a mesura que comparem textos de la premsa falangista amb la de la F.A.I. L'única diferència és que la Falange dóna la pauta i la F.A.I. balla al so que el falangisme li toca.

Vegeu de quina manera coincideixen en llur anticomunisme. Deia *Arriba* del primer d'abril de l'any passat:

«Ya se ha repetido excesivamente que el afán expansionista de los zares fué heredado con provecho por la Rusia bolchevique.»

I *España Libre* del dia 10 d'aquest mes ha repetit:

«La Rusia de los soviets sigue la linea imperialista histórica de la vieja Rusia de los Zares.»

⁂

Com que el que propalen intenten «demostrar-ho», per això *Arriba* del dia 6 d'aquest mes escrivia:

«...Las patrullas soviéticas extienden por la Europa central y suroriental los límites definitivos de la U.R.S.S. No hace falta entregarse a especulaciones geopolíticas para comprender que detrás de esa Federación, la sombra histórica de Rusia —de la zarista y de la comunista— lo absorbe todo.»

I sis dies després, el temps just de rebre la premsa falangista, l'òrgan de la F.A.I. de *Su Alteza* feia de tornaveu així:

«Las denominaciones «democracia popular» «República popular», tiene marchamo soviético, se han extendido por todos los pueblos adonde llega la influencia política de Moscú. La expresión «democracia popular» cubre la mercancía de un régimen totalitario como es el comunismo...»

⁂

No són només els de *Su Alteza* els que coincideixen tèoricament i pràcticament amb la Falange, sinó que els faiets del tot o res fan igual.

Llegiu, si us plau, obrers confederals, allò que afirmava *Solidaridad Nacional*, de Barcelona, el 13 d'octubre darrer:

«Años y años has sufrido de la palabrería de la política...»

i compareu-ho amb aquest tros de *C.N.T.* del passat dia 23:

«El morbo político es activo disolvente. Y en alto grado. Y el sindicalismo es incompatible con la ingerencia política.»

⁂

Fent de criats del partit ianqui, *Destino*, de Barcelona, el 25 d'octubre passat, parlava així de les finalitats del «pla» Marshall:

«Ese plan va dirigido a destrozar la alianza entre el comunismo y el hambre.»

I el 10 d'aquest mes de gener, *España Libre* repetia:

«Esta declaración define, una vez más, en qué se basa la política americana de esta hora: en impedir que el hambre se extienda por Europa y paralelamente al mismo —como consecuencia fatal— el comunismo.»

⁂

En política internacional, els del *dolàrium trumans*, en la mateixa línia antisoviètica i anticomunista de la Falange, parlen així del martiri de Grècia a *Solidaridad Obrera* del 3 d'aquest mes:

«Ni que decir tiene, el hecho en si es una demostración más de la continuación del plan de penetración soviética, que posiblemente veremos acelerarse después del fracaso de la conferencia de Londres.»

La qual cosa és un plagi d'aquests paràgrafs d'*Arriba* del 3 d'octubre:

«En tanto, sobre las viejas e ilustres tierras de Larisa aparece ya la ficción soviética de un Gobierno «quisling». Se percibe cada vez con mayor claridad que la U.R.S.S. esta jugando fuerte sobre la carta de Grecia...»

⁂

Què en pensen els obrers de la C.N.T. davant de tantes i tan brutes coincidències?

EL 'PLA MARSHALL" I L'ESPANYA FRANQUISTA

(Ve de la pàg. 1.)

establir bases militars per als Estats Units als territoris d'aquests països. Aquestes ambicions, són, no res més, ni res menys, que el complément inevitable de l'estandardització dels armaments de tots els països americans. Són la realització del pla americà per a dominar el món.

Pel que es refereix a Espanya es destaca el paper de primera importància que els Estats Units li tenen reservat en aplicació de la seva política mediterrània.

L'«ajut» económic és l'avantguarda de la utilització militar d'un país. I l'Espanya de Franco és objecte, ja avui, d'una cosa i altra per part dels Estats Units.

Sota direcció nordamericana funcionen uns camps d'aviació. Se'n construeixen d'altres projectats per a ésser els principals aeroports d'Europa. Sota control americà, es construeix al nostre país un sistema ofensiu de fortificacions militars. Amb capital i utillatge americà i sota direcció americana, s'han transformat indústries de pau en indústries de guerra: construcció de camions per a usos militars, utilització per a instruments de l'exèrcit de la producció de llauna, d'alumini i altres metalls. Sota direcció americana, és controlada, seleccionada i dirigida d'acord amb els seus plans económics i militars, la producció agrícola del nostre país.

Per a la política imperialista anglo-americana, Espanya juga un paper equivalent al que pretenen fer jugar a Grècia. Igual que Grècia, Espanya forma part de la xarxa de bases per a les demostracions que la Marina de Guerra dels Estats Units efectua en aigües de la Mediterrània. Altrament, Espanya té reservat al paper de pista immediata, de porta d'entrada de forces estratègiques en gran escala que des d'Africa del Nord com a base, els Estats Units planegen estendre per Europa.

Tenint present, dones, com és obligat, aquestes circumstències, resulta extremadament fàcil trobar l'explicació que, si el «pla» Marshall constituís un «obstacle» per «ajudar» l'Espanya de Franco, sigui el propi Marshall, d'acord amb Bevin, qui trobi les fórmules adients per tal que Espanya *no resti exclosa del sistema de reconstrucció d'Europa*. Amb la major desinvoltura es desentenen dels acords dels Tres Grans, dels compromisos contrets amb les Nacions Unides. Amb «pla» Marshall, o amb un altre «pla», l'Espanya de Franco és un peça de primera importància en els plans estratègics dels imperialistes anglo-nordamericans, i la tracten com a tal.

Gosaríem dir, fins i tot, que sense la possibilitat de la utilització d'Espanya, els plans imperialistes per Europa no són viables.

Franco ho sap, i d'ací el to fatxendós i cínic del seu ministre de Relacions Exteriors en dir que *sigui per mitjà del «pla» Marshall o d'un altre «pla»*, la qüestió està en què els arribin diners. Es la base i l'objectiu de la seva existència.

Marshall, que, per la seva banda, ja ha declarat que els Estats Units tenen en Franco un aliat segur i incondicional, amb el «pla» Marshall o sense «pla», el retindrà al seu costat. Franco es deixarà «retenir», per tal com entre un i altre no hi ha res que els faci incompatibles.

Mentrestant? l'emulació entre Franco i Prieto per veure qui pot reprimir millor el moviment democràtic i republicà dels pobles hispànics i, com a conseqüència, qui pot oferir millors garanties als imperialistes anglo-americans, es troba damunt la taula.

⁂

La continuació de Franco i del franquisme al Poder, depèn en tal gran de les assistències exteriors que té, que si només hagués comptat amb suports interiors, els nostres pobles ja l'haurien liquidat temps ha.

Per això no comprendriem una lluita antifranquista eficaç, sense una lluita despietada contra els qui, des de dins i des de fora, sotenen Franco. Ens importa poc també, als antifranquistes i republicans, que els suports que li donen siguin d'acord amb el «pla» Marshall o d'un altre «pla».

Sigui el que es vulgui, serà un pla d'expoliació nacional, de repressió de la classe obrera i les masses populars, d'eliminació de la sobirania dels pobles hispànics a profit dels imperialistes incendiaris de guerres.

Concretament, és per això que avui la lluita antifranquista porta aparellada la lluita contra el «pla» Marshall.

Es al preu dels «beneficis» que pensa obtenir, i que en certa part obté dels autors d'aquest «pla», que Franco ha venut la independència del nostre país. Es pel seu caràcter feixista i per oferir «garanties» a Marshall, la cosa per la qual Franco assassina els millors fills dels nostres pobles.

Es calculant heretar la facultat d'aplicar el «pla» Marshall als pobles hispànics allò pel qual Prieto i totes les varietats de nissagues d'escolans que el segueixen es desfan en oferiments a Marshall i a Bevin, sabedors com són que el que pretenen implica la renúncia a la República democràtica i a allò que és el tresor més preat d'un poble: la independència pàtria.

En efecte; els pobles hispànics volem un pla. Però volem el nostre. El que hàgim fet nosaltres mateixos. El que ens permeti de resoldre avui els problemes d'avui: enderrocar Franco i Falange, recobrar la República democràtica i les nostres respectives llibertats nacionals.

El pla que demà ens permetrà la veritable reconstrucció política i económica del nostre país. El pla que farà que la indústria i l'agricultura, les vies de comunicació i els transports, les mines i l'organització bancària, la intel.lectualitat i el comerç, siguin fonts de producció i institucions nacionals al servei del poble i de la pàtria.

Són els drets irrenunciables dels nostres pobles els que comprendrà el nostre pla popular, democràtic i republicà.

La seva aplicació, que ha d'ésser obra de tots els demócrates i republicans militants, serà «garantia» d'independència nacional, de llibertat i de pau entre els pobles hispànics.

CRIMS CONTRA LA CULTURA

Sovint hem parlat de l'obscurantisme oficial imposat a les cultures hispàniques per Falange. Però estem lluny d'haver esgotat el tema. Cada dia en tenim noves proves i la indigència mental del franquisme va en augment.

Fa poc, el servei d'informació del Govern Basc divulgava el nombre de lectors a les biblioteques dels territoris d'Espanya. Prenent com a base la biblioteca nacional de Madrid, les xifres —oficials del franquisme— acusen un descens enorme en el nombre de lectors i en la qualitat de les obres llegides. Cosa curiosa per a un règim que es proposa, en paraules, reviscolar la fe de els segles extingits, els llibres de religió són molt menys llegits que en anys normals de la República!

Després ens han arribat a mans els darrers catàlegs de les més importants editorials barcelonines. Cofirmen el lo que ja sabiem: que Barcelona ha perdut completament la seva categoria de centre editorial internacional. No surt gran cosa, i encara les poques publicacions són gairebé sempre de clàssics —això no compromet a res, fa quedar bé i de passada ajuda a distreure de l'afrosa realitat— a simples reedicions. Per torna, aquestes reimpressions són sovint esporgades, amb la barroeria que caracteritza totes les censures. No parlem de les publicacions en català, perquè és prou coneguda llur sort. I aquesta decadència de Barcelona no beneficia Madrid, ni ningù, com no sigui el llunyà Buenos Aires o altre centre hispano-americà.

Si els falangistes s'han vist obligats —per estovament o per càlcul— a mig tolerar edicionetes catalanes políticament inofensives, els cercles oficials no han canviat d'ençà de la victòria momentània del franquisme. Uns periodistes portuguesos, perfectament informats d'allò que demanaven, van visitar Catalunya en 1943 i van preguntar als poncis de l'época per què no sortien llibres catalans. Els fou respost que l'ediciò catalana sofria una crisi pregonissima, i que ningù no volia editar llibres catalans perquè... no trobaven compradors. Ara oficialment mantenen els mateixos pobres pretextos, per a justificar la persecució d'adés i la magra «tolerància» actual.

A més, avui és impossible en la pràctica rebre llibres espanyols. No se'n reben d'Amèrica per les distàncies, les comunicacions i el canvi. I els editors de casa nostra —per exemple el reaccionari Espasa-Calpe— EXIGEIXEN EL PAGAMENT EN DOLARS per a l'exportació a Amèrica. De manera que el falangisme no en té prou amb fer llibres, escassos, cars, dolents i poc llegits, sinó que encara els vol aprofitar per a procurar-se divises. Una manera original de fer «imperi», «cultura espanyola» i altres tòpics.

Quant a les edicions tècniques, són simples traduccions, generalment dolentes, de l'alemanty. La tècnica americana, anglesa, francesa, soviètica, no existeix, malgrat la derrota nazi. I no demaneu obres originals. En un país adés tan avançat en matèria de medicina, de psicologia, d'organització del treball, etc., no se'n produeix cap més. Durant anys no ha sortit una ob a tècnica mereixedora d'aquest nom al país de Campalans i del doctor Mira, de Turró i de Fontserè.

Algunes lliçons i experiències...

Ve de la pàg. 1

Cal enfortir, dones, els Comitès d'Enllaç U.G.T. - C.N.T. - P.S.U. de C. i fer que siguin el nervi dels Consells de la Resistència.

I enfortir-los combatent, car avui no es pot concebre la unitat obrera, republicana i antifranquista, sense basar-la en una plataforma de lluita activa.

«...la lluita és la unitat, és el camí de la victòria!»

va dir, a Perpinyà, el company Joan Comorera.

I això és cert.

En els primers mesos de la lluita antifeixista i alliberadora, en els pobles de l'Europa ocupada per les hordes de Hitler i de Mussolini i els Quislings, la unitat era minsa, poc àmplia. I fou en la mesura que l'acció clandestina prenia volum que s'anaven forjant —dirigits per la classe obrera, a l'avantguarda de la qual hi havia els comunistes—, potents Fronts Populars, Patriòtics, Consells de la Resistència, Moviments d'Alliberació Nacional, Blocs Democràtics, que portaren els pobles pel camí de la victòria i els porten, avui, cap a la construcció d'una veritable democràcia popular, cap al socialisme.

Aquestes són algunes de les lliçons i de les experiències de les darreres lluites que s'han registrat a Catalunya...

Lluites que, dirigides per la classe obrera, impulsades amb tant d'heroisme pels companys del nostre Partit i de la U.G.T., són la millor garantia de la sortida democràtica del nostre problema, de la victòria de la República i de les llibertats nacionals catalanes.

Rafael VIDIELLA.

PARIS

Conferència d'Amaro Rosal

El diumenge dia 25 d'aquest mes, el camarada Amaro Rosal, secretari adjunt de la Comissió Executiva de la U.G.T. d'Espanya, va pronunciar, a París, una interessant conferència en el curs de la qual va explicar les seves impressions sobre el desenvolupament de les democràcies populars que ha pogut visitar en un recent viatge.

Amaro Rosal ressaltà, sobretot, com la unitat de la classe obrera, de comunistes i socialistes, ha permès aquells països el reconstruir-se damunt de bases democràtiques i progressives.

Al final es projectaren els films «Or negre» i «El Primer de Maig del 1947 a Moscú».

NECROLOGIA

Teresa Fabra

El dia 19 d'aquest mes va morir a Prades (Pirineus Orientals), Teresa Fabra i Mestre, filla del senyor Pompeu Fabra.

Coneguda la notícia, el company Joan Comorera, en nom del nostre Partit, i la Redacció de «LLUITA» adreçaren sentits telegrames de condol a Mestre Fabra.

El Secretariat de la U.G.T. de Catalunya expressà, també, el seu condol en nom dels ugetistes catalans, a l'ex-conseller del Govern de la Generalitat.

LA "JUSTICIA" FALANGISTA

LA LLIÇO D'UN BALANÇ

Hem llegit a la premsa franquista de Barcelona de primer d'any el balanç de l'any judicial 1947 sota la presidència de Federico Parera. Es força instructiu, no pel que consigna, sinó pel que es pot llegir entre ratlles.

Per exemple, entre els 15 Jutjats que instruïxen sumaris de causes criminals se n'han instruït exactament 9.084 o sigui 30 menys que el 1946, la qual cosa els satisfà d'allò més, tot callant-se que moltes d'aquestes causes passen ara als tribunals militars que apliquen la llei contra l'anomenat bandidatge i terrorisme. Quants n'hi ha, però, entre aquests nou mil sumaris que no són típicament criminals i que deriven de causes purament polítiques?

La nota del magistrat Parera no en parla, amb tot i el volum que la cosa fa, tota vegada que un sumari no s'instruïx només contra un sol acusat, sinó que moltes vegades són dos, tres i fins una dotzena els que s'asseuen a la banqueta per una mateixa causa.

Per bé que l'estraperlisme, el relaxament dels costums, el vici i la criminalitat són molt més considerables que en temps del «llibertinatge» de la República, ateses les pressions de la Falange perquè els seus pistolers no passin davant dels tribunals cal considerar que la xifra donada per l'Audiència de Barcelona amaga no pocs processats de caràcter político, la qual cosa denuncia, als ulls dels que saben llegir, que el terror, en lloc de minvar, es manté força més alt que no pas diuen Franco i els encarregats de fer la seva «justícia».

Un detall de la mateixa nota recolza aquesta afirmació i és quan ens assabenta que:

«La oficina de Libertad Vigilada ha llevado a cabo la puesta en libertad condicional de 3.631 presos de asuntos políticos, 126 de delitos comunes y ha procedido a la incoación de 1.263 expedientes de indulto y a la libertad definitiva de 985 beneficiarios».

De manera que, entre llibertats condicionals, expedients d'indults i llibertats definitives fan, si sabem compiar, 5.879 presos polítics pels quals l'Audiència de Barcelona ha intervingut. I Franco diu que no té presos!

Cal creure que aquests beneficiats més o menys efectivament pels expedients à l'Audiència de Barcelona solament representen una mínima part de la població penal política que Franco té tancada a la Model i en altres presons de la «província». Ara calculeu quants n'hi haurà a Madrid, Bilbao, València, Sevilla i Saragossa que tenen les presons plenes i que Espanya compta amb 50 Audiències.

Fins que la República restaurada no s'apoderi dels arxius del franquisme es farà difícil d'establir el càlcul més o menys exacte dels centenars de milers de víctimes que han passat i passen per les presons franquistes. Amb tot, una cosa és cèrta per ara: que els estats parcials dels organismes subalterns de l'aparell de la «justícia» de Franco no concorden mai amb els totals facilitats pel Raimundo Fernàndez Cuesta que regenta el ministeri.

No fa pas tres mesos que el tal ministre donava una xifra de 11.000 presos polítics tancats en els diversos presidis i presons d'Espanya i ara resulta que només l'Audiència de Barcelona ha intervingut en l' «alliberament» de prop de sis mil detinguts polítics en els dotze mesos de l'any 1947. Tanmateix, el franquisme no pot parlar que no es faci un capdell.

Si se'l fa és perquè, basat en la mentida i el terror, no pot presentar a la llum del dia cap estat ni cap compte que no vingui immediatament rectificat per la dolorosa tragèdia que impera d'una punta a l'altra del territori nacional.

TERROR FRANQUISTA

El silenci dels patriotes, més fort que els màusers

La guàrdia civil continua venjant-se en els pagesos indefensos dels cops que reben dels guerrillers. A la província de Jaen, fa uns dies que una patrulla de la guàrdia civil va detenir i maltractar bàrbaramente els pagesos Santiago de la Fuente i Pedro Martínez, als quals acusaren de guerrillers i d'activitats contra el règim.

Malgrat les tortures, les amenaces i els cops, els sicaris franquistes no van poder fer confessar els detinguts.

Acaba de sortir la novel.la

"Los MISMOS de AYER"

de Rafael VIDIELLA

SUMARI

I. «Los Iconoclastas». — II. Cómo será la Humanidad libre. — III. La taberna del Callejón de la Sangre. — IV. Los dramas de los pueblos tranquilos. — V. Una lección de Historia. — VI. Entre dos luces. — VII. Regocijo y duelo. — VIII. La Anarquía y las Once Mil Vírgenes. — IX. El zumbido de las pistolas. — X. «¡La cocina mata!». — XI. La luz masónica. — XII. «¡Pobre Layret!». — XIII. Agonía en los sótanos. — XIV. Un general ejemplar. — XV. La ley de fugas. — XVI. Entre la gente de bronce. — XVII. Olor a cadaverina. — XVIII. Tres puntales del régimen. — XIX. La cuerda de deportados. — XX. «¡Olé los hombres!». — XXI. Agitación de militares. — XXII. Continúa el proceso de la revolución.

375 pàgines. — 22 dibuixos de Francesc Perramon. Coberta a dos colors. Preu: 200 francs.

ELS BENEFICIS DE LA VENDA D'AQUEST LLIBRE VAN DESTINATS A LA LLUITA ANTIFRANQUISTA A L'INTERIOR DE CATALUNYA.

(Passeu les vostres comandes a l'Administració de «LLUITA» i als Comitès Departamentals del P.S.U. de Catalunya.)

EL MARXISME I LA FILOSOFIA

PER ROGER GARAUDY

EL Manifest Comunista, el centenari del qual celebrem aquest any, ens mostra que: «La Història no és altra cosa que la història de la lluita de classes». *La història de la filosofia no és més també que un aspecte de la Història i, com ella, coneix les crisis i les revolucions que succeeixen les lentes evolucions.*

L'aparició del marxisme constitueix, en filosofia, una revolució, la qual cosa no és pas un simple resultat de tradicions intel.lectuals, sinó una doctrina qualitativament diferent de tot allò que el pensament de l'home havia elaborat abans.

⁂

EN el punt de partida del pensament de Marx hi ha una percepció clara de les classes, de llurs relacions i de la lluita llur. El capitol bàsic del Manifest s'intitula «Burgesos i Proletaris» *i és l'oposició fonamental que domina tots els aspectes del món modern. Marx constata que la burgesia alemanya ha esgotat la seva virtut revolucionària, que es retira de la lluita després del seu fracàs del 1842. Amb el seu esperit revolucionari s'ha consumit la seva fecunditat filosòfica. El materialisme de Feuerbach s'atura a mig camí, no gosa tocar les relacions socials. La dialèctica de Hegel es coagula. Hi ha hagut història, però no n'hi ha d'haver més per mor de no comprometre l'ordre social establert. La filosofia alemanya es troba en un carreró sense sortida, igual que la burgesia que l'ha creada.*

Per anar més enllà, cal canviar totalment de punt de vista, col.locar-se deliberadament en el punt de vista del proletariat.

El «salt» històric realitzat pel marxisme consisteix en això: per primera vegada s'ha elaborat una doctrina que es situa deliberadament en el punt de vista del proletariat.

«El primer que cal saber —ha escrit Stalin—, és que el socialisme proletari no és pas simplement una doctrina filosòfica, sinó que és la doctrina de les masses proletàries, llur bandera... Per conseqüent, Marx i Engels no són sols els avantpassats d'una escola filosòfica qualsevol, sinó els caps vivents del moviment proletari vivent que creix i s'enforteix cada dia.»

⁂

EL 1844, Marx deia que no és possible de realitzar la filosofia sense suprimir-la en tant que filosofia. Quina és, però, la filosofia de la qual Marx exigeix la supressió? En el sentit tradicional del mot, la filosofia era una explicació universal del món, una «ciència de les ciències» que planava per damunt de totes amb la pretensió de subordinar-les.

Dels orígens fins a Hegel, aquesta filosofia era una curiosa barreja de fets científics i de deduccions, d'hipòtesis i de quimeres. El seu conjunt constituïa una «visió del món», obra d'un solitari prou ambiciós per a esperar fer tot sol allò que tota la humanitat pot dur a cap en el seu desenvolupament progressiu.

A què ve, direu, una tal construció? Cal tenir en compte que la filosofia, igual que la religió, en revelar l'estructura general de la Natura, justificava amb això mateix una estructura social de la qual no era més que un cas particular o una conseqüència.

D'ací la importància social d'aquestes ideologies. La filosofia dominant, és dir, la ideologia de la classe dominant, justificava i consagrava el règim establert.

La necessitat de justificar una dominació de classe duu la filosofia a l'idealisme. En efecte, si considerem el món «tal com és, sense cap addició externa», és dir des del punt de vista materialista, els privilegis adquirits són amenaçats pel moviment de la història de la qual la lluita de classes és el motor. Les classes dominants tenen, doncs, necessitat de falsificar la Natura i la veritat que l'expressa, de negar la realitat d'aquest motor de la Història, de fer creure que les idees mouen el món, la qual cosa és la definició de l'idealisme. I recíprocament, el materialisme és l'arma d'una classe ascendent que no té cap necessitat de mentir per a regnar, per tal com una anàlisi científic de la Història prova que el futur serà seu.

⁂

LA necessitat de justificar una dominació de classe duu la filosofia a la metafísica, a les doctrines conservadores de la immobilitat i de l'eternitat. Per tal d'eternitzar la seva dominació, la classe que és al Poder cerca a provar que el seu regne no és altra cosa que l'expressió social de lleis eternes de la Natura. Les «idees» eternes de Plató per a l'esclavisme, el Déu de sant Tomàs d'Aquí per a l'ordre feudal i el dret divi; la «Raó» abstracta i eterna dels segles XVII i XVIII per a la burgesia, expressen totes plegades el mateix desig: per a les classes que són al Poder llur règne constitueix el punt més all de perfecció a què l'univers hagi pogut arribar. Totes elles repeteixen, un cop són al cim de llur potència, la pregària de Faust: «Atura't Temps, car els tan bonic!». *Aquesta és la raó de tota metafísica. El propi Hegel no va fer altra cosa quan, un cop va haver separat tan magistralment les lleis dialèctiques del moviment, bloquejà el moviment infinit del seu mètode en l'eternitat morta del seu sistema.*

Allà on, però, la burgesia creu haver assolit la fi del món s'obre la possibilitat d'una altra revolució: la del proletariat, del qual Marx ha saludat l'adveniment i li ha dibuixat la trajectòria.

Allà on ia filosofia, amb Hegel, pretén aturar la Història, el proletariat, hereu i enterrador d'aquesta filosofia, així com de la burgesia que l'ha creada, continua la Història. Com Marx ha escrit, per la dialèctica materialista es tracta de

«fer entrar en la dansa les relacions socials petrificades, tot tocant-los llur pròpia melodia dialèctica.»

STALIN no assigna pas altre paper al marxisme-leninisme, que és el de «facilitar el desenvolupament de la societat, la seva marxa endavant».

El marxisme no és com les altres filosofies, que són una simple interpretació del món, sinó que és un agent actiu de la seva transformació.

D'aquest punt de vista no es tracta de continuar mistificant o falsificant els resultats de les ciències, situant-se per damunt d'elles, sinó d'identificar-s'hi. El marxisme, a l'inrevés de tots els sistemes anteriors, no té la pretensió de dominar les ciències, per tal com no és res fora d'elles. El marxisme és el mètode que penetra en totes les ciències naturals i socials. Es un instrument de recerca, de pensament i d'acció que s'enriqueix constantment amb les aportacions de totes les ciències en el curs de llur desenvolupament.

El marxisme constitueix, per primera vegada en la Història, la filosofia científica, precisament perquè és la filosofia del proletariat, és dir, d'una classe que no cerca a justificar per endavant una nova dominació de classe, sinó que vol exercir la seva dominació per abolir tota dominació ulterior en una societat sense classes.

⁂

AQUESTA és la gran lliçó de Marx i sobre la qual Idanov ha cridat l'atenció de tots els combatents del marxisme-leninisme en un magistral estudi que mai no recomanarem prou (1) *I les recents intervencions del Comitè Central del Partit Bolxevic de la U.R.S.S. en el terreny de la literatura, de la pintura i, finalment, en el de la filosofia a propòsit del llibre d'Alexandrov, no són altra cosa que recordatoris de la lliçó fonamental del marxisme vivent als intel.lectuals soviètics i a tots els intel.lectuals.*

Aquests marxistes-leninistes, constructors d'un món nou, ens recorden, en tots els plans, que cal treballar tal com treballava Marx. No es tracta de raonar o de fer filigranes ridicules sobre l'illacions a escoles artístiques o de cercar a prolongar corrents filosòfics anteriors. El nostre futur no és la prolongació d'una decadència burgesa. Aquest és un treball escolàstic, formal, que no és mai creador. Marx ha vingut a posar pedaços als sistemes filosòfics que no feien altra cosa que expressar els problemes i les dificultats d'una altra classe. Del 1830 al 1848 el moviment obrer entrava en l'escena de la Història. Marx ha tingut consciència d'aquest fet i ha muntat la seva doctrina partint d'aquest punt.

⁂

HEUS ací allò que els bolxevics ens recorden a llur torn: la nostra responsabilitat respecte les masses obreres. Els bolxevics diuen als artistes, als escriptors, als filòsofs de la U.R.S.S.: a casa vostra apareixen formes de vida inèdites; està a punt de néixer un home nou fill de combats nous. Eleveu el vostre treball artístic o filòsofic al nivell d'aquesta energia militant. El moviment i el combat de les masses és allò que planteja els problemes tèorics.

Aquesta crida és bona també per a nosaltres. Que les masses profundes dels pobles pugnen per anar endavant, per comprendre aquest moviment historic, no n'hi ha prou amb cercar els llibres del passat per tal de «prolongar-los». La vida sola els deixa enrere d'un salt. Per a comprendre el moviment històric cal, primer, col.locar-se decididament en el cor del moviment i és només després d'això que ens serà possible d'assimilar, sense ésser-ne presoners, tot el temporalment i les creacions progressives del passat.

Aquest és l'esperit del marxisme vivent.

(1) Vegeu, Idànov «Sobre la Historia de la Filosofia», publicat en francès a «Cahiers du Communisme», número 12.

(c) Ministerio de Cultura 2005

UN DISCURS DE TRUMAN

Les excel.lències de la "democràcia ianqui"

El dia 7 de gener, el president Truman va pronunciar un discurs davant del Congrés dels E.E.U.U., la importància del qual volem subratllar en aquest comentari.

I ho fem perquè, molt sovint, des dels faiels als republicans, han sorgit i sorgeixen veus fervoroses i, sobretot, *interessades* d'admiradors i agents de la *democràcia* del dòlar, que canten les excel.lències d'un sistema econòmic, capitalista, que hauria transformat Ianquilàndia en un paradís.

La realitat és tota una altra.

Ho demostrà el propi Truman en el curs del seu parlament, el text íntegre del qual hem pogut llegir en el Butlletí dels Serveis d'Informació Americans.

Els defensors de la *democràcia* del dòlar se'ls fa la boca aigua quan parlen dels drets de l'individu nordamericà, del respecte de la llibertat humana, etc., etc., en oposició, diuen ells, al *totalitarisme i degradació* «existent», segons els lacais de Wall Street, a les noves democràcies populars, a la Unió Soviètica.

Deixem, però, que parli Truman:

«No obstant, avui, certs dels nostres ciutadans —va dir—, es veuen refusar encara les possibilitats iguals d'ensenyança, de treball, de progrés econòmic I D'EXPRESSIO DE LLURS OPINIONS EN LES ELECCIONS.»

En analitzar l'estat sanitari del país declarà:

«...la majoria dels nostres conciutadans no poden permetre's el pagar-se els tractaments dels quals tenen necessitat.»

La situació no és menys greu en el terreny de l'ensenyança:

«Els nostres sistemes d'ensenyança —digué Truman—, es troben amenaçats amb una crisi financera; és deplorable que, en un país tan ric com el nostre, existeixin milions d'infants que no gaudeixen d'instal.lacions escolars apropiades, ni de prou professors per a seguir un bon ensenyament elemental o secundari...»

Es evident que als laurons de Wall Street —amos del país i directors de la política governamental—, els interessa més la consirucció d'instal.lacions atòmiques que no pas de centres escolars on els infants de les regions de Nebrasca, d'Oregon, del Colorado o de la Carolina, puguin aprendre en les ensenyances i exemples progressius d'Abram Lincoln o del difunt President Roosevelt.

Recordem que en una ocasió, Millan Astray cridà «Mori la intel.ligència!». No ens pot sorprendre que, avui, entre els imperialistes ianquis hi hagi elements que defensin les mateixes concepcions del *legionari*.

Els admiradors *interessats* de la *democràcia* nordamericana s'extasien en evocar els gratacels de Nova York; de Chicago o de Washington. Es comprèn, però, que els impressionants «buildings» d'aquestes ciutats, segurament a causa de llur alçada, els impedeix de *donar-se compte* d'alguns realitats registrades, per exemple, en el següent paragraf del discurs que comentem:

«...siguin els que siguin els nostres hospitals i les nostres escoles, els joves del nostre país estan handicapats si milions dels quals viuen en pisos insalubres a les ciutats i en barraques al camp.»

Tot aquest panorama, ple de negres perspectives, no és pas definitiu. Cal afegir-hi un altre problema: el de la inflació indeturable.

Truman, en el seu discurs, només se'n plany. Els obrers nordamericans en toguen les conseqüències.

I quines conseqüències!

«... la inflació, en aquest país —va dir el President dels Estats Units—, mina ja l'estandard de vida de milions de famílies. Els productes alimentaris costen massa car. El lloguer ha assolit un nivell de preu fantàstic. Les escoles i els hospitals estan en una situació financera difícil. La inflació amenaça de provocar un desacord i una lluita entre el treball i el patronat.

I allo pitjor —prossegui—, és que l'inflació conté l'amenaça d'una altra crisi, igual com nosaltres hem tingut una crisi després del «boom» inestable que va seguir a la primera guerra mundial.»

I en parlar del problema dels preus assenyalà:

«...jo he descrit les alces de preus que s'havien produït després del mes de juny del 1946. Els preus en gros havien augmentat un 40 %, i els preus al detall havien augmentat un 23 %. Del mes d'octubre ençà, els preus han continuat a pujar. Els preus en gros han pujat a una taxa anual de 8 %. Els preus al detall d'una taxa anual de 10 %.»

Heus ací alguns aspectes concrets de la situació als E.E.U.U. d'América, posats de relleu pel propi Truman en el discurs del dia 7 d'aquest mes, i que no ens estranyen, volem remarcar-ho; gens ni mica.

I no ens estranyen perquè els Estats Units viuen en règim capitalista, la qual cosa vol dir que estan sotmesos a totes les conseqüències i contradiccions derivades d'aquell sistema econòmic, agreujades, avui, per la pràctica d'una política imperialista, expansionista, que costa milions i milions de dòlars als ciutadans de Nordamèrica, sobretot a les masses treballadores.

Als Estats Units, com en qualsevol altre país capitalista, hi ha una petita minoria que posseeix els elements necessaris que li asseguren amb escreix el benestar material —luxosos i confortables allotjaments, professors universitats, hospitals i metges, comptes corrents i molts xecs, etc. etc.—, i una gran majoria que només té la força del seu treball per a vendre-la als capitalistes de Wall Street a canvi d'uns salaris que no corresponen, ja, al cost real de la vida.

Als Estats Units, el «chewing gum» ni la «coca-cola» —malgrat ésser productes que consumeixen des del banquer a l'escombriaire—, no han fet desaparèixer els antagonismes socials, la lluita de classes.

Aquesta lluita subsisteix latent, cada dia més aguda i violenta. Truman no podrà suavitzar-la —molt menys evitar-la—, amb projectes antiinflacionistes, com tampoc no podrà deturar les seves conseqüències revolucionàries, inevitables, que alliberaran, en la perspectiva, els treballadors nordamericans de l'opressió capitalista.

Assenyalem, per acabar, que el balanç de finals d'any, presentat per Truman al Congrés, constitueix, en el fons, una prova més, categòrica, de la fallida d'un sistema econòmic, capitalista, que s'enruna corsecat per les seves contradiccions, minat per les crisis.

Mentrestant, a la Unió Soviètica, el Govern ha suprimit el racionament, ha revaloritzat el ruble augmentant el seu poder adquisitiu i, fa uns dies, la U.R.S.S. pòdia anunciar al món, una nova i esclatant victòria: els treballadors soviètics han assollit el nivell de producció industrial i agrícola de preguerra. La qual cosa demostra que el sistema socialista, soviètic, no solament es consolida, sinó que s'afirma com el règim de l'esdevenidor, desenvolupant-se, avui, en molts països i en la consciència de milions de treballadors i de demòcrates que combaten per ésser socialment i nacionalment lliures.

La diferència entre un i altre sistema econòmic és ben palesa. Els treballadors catalan, tots els demòcrates en poden treure conclusions ben positives.

Les «Edicions LLUITA» han posat a la venda:

"EL CAMI DEL PROGRES"

(30 anys de Poder Soviètic)

discurs pronunciat per V. Molotov el dia 6 de novembre del 1947 davant del Sòviet de Moscù amb motiu del XXX aniversari de la Revolució d'Octubre.

EL 24 ANIVERSARI DE LA MORT DEL FUNDADOR DE L'ESTAT SOVIETIC A MOSCU

"Les teories de Lenin il.luminen el camí cap el comunisme"

El passat dia 21 de gener va tenir lloc al Gran Teatre de Moscú, la solemne vetllada necrològica amb motiu del 24è Aniversari de la mort de Lenin. Els assistents a l'acte varen acollir amb una xardorosa ovació l'aparició a la Presidència del camarada Stalin i dels dirigents del Partit Bolxevic i del Govern Soviètic. L'acte fou obert pel President del Presidium del Sòviet Suprem de la U.R.S.S., Svèrnic.

El company Súslov, secretari del Comitè Central del Partit Comunista (bolxevic) de la U.R.S.S., va pronunciar un informe sobre el tema: «Les teories de Lenin illuminen el camí cap al comunisme.»

Heus ací els principals paràgrafs de la interessantíssima dissertació del company Súslov.

«Companys —*va començar dient*—, han transcorregut 24 anys des de la mort de V.I. Lenin. El 21 de gener del 1924 ens va deixar el geni de la humanitat, l'organitzador del Partit Bolxevic, el fundador de l'Estat Soviètic, el cap, el mestre, l'amic dels treballadors de tot el món.

El C.C. del nostre Partit, en la seva crida al Partit i a tots els treballadors, escrivia en aquells dies de dol: «Des de la mort de Marx, la història del moviment alliberador del proletariat no ha destacat una figura tan gegantina com la del nostre difunt cap, mestre i amic. Tot allò que el proletariat té de potent, de gran, d'heroic, d'intel.ligent, d'audaç, de voluntat de ferro, de tenacitat, d'odi sagrat, d'odi fins a la mort a l'esclavitud i a l'opressió, de preparació revolucionària capaç de remoure les muntanyes, de fe il.limitada en les forces creadores de les masses, d'esperit organitzador, tot això va trobar una esplèndida encarnació en Lenin, el nom del qual s'ha convertit en el símbol d'un món nou, d'Oest a Est i de Nord a Sud.

Cada any que passa, amb la figura entranyable, íntima de Lenin, apareix davant nosaltres cada vegada més grandiosa i inextingible la idea leninista que conquista nous i nous milions de partidaris i exerceix una influència cada vegada més profunda en la marxa de la història mundial. Prop d'un quart de segle després de la mort de Lenin, el Partit Bolxevic marxa ferm i indeclinablement pel camí del leninisme; lluita i venç sota la bandera del leninisme. Tots aquests anys victoriosos, la bandera del leninisme la porta en alt el fidel deixeble i company d'armes de Lenin, el fundador del Partit Bolxevic, el digne successor i continuador de la causa de Lenin, el camarada Stalin.

El socialisme edificat pel poble soviètic sota la direcció del Partit Bolxevic és l'encarnació viva de la idea victoriosa del leninsme. Lenin va donar tota la seva vida per aixecar les masses, milions de treballadors, per fer-los amos de llur vida i actius creadors de la nova societat socialista. La lluita del Partit Comunista, sota la direcció de Lenin i Stalin pel triomf del nou règim ha donat grandiosos triomfs. Les masses populars, sota l'orientació de la idea de Lenin, ja han edificat al nostre país la Societat Socialista i marxen amb pas segur cap al comunisme. La Unió Soviètica ha donat als pobles de tots els països l'exemple inspirador de l'organització de la societat en interès dels treballadors a base de la creació revolucionària, de la iniciativa vivificadora, de l'activitat de les pròpies masses populars.

....

Gràcies a l'abnegat treball del poble soviètic ha estat complert el pla dels dos primers anys del pla quinquennal en la producció industrial. El 1947 el pla de la producció global de tota la indústria s'ha complert en el 103,5 %. En comparació amb 1946, la producció industrial ha augmentat l'any passat en un 22 %. Un dels indicis més clars de la força vital de la nostra economia és el creixement sistemàtic, anual, de la producció industrial.

Hem tingut grans èxits en l'agricultura. En comparació amb 1946, la producció global de l'economia agrícola el 1947 ha assolit un augment del 32 % i la producció de l'agricultura pròpiament dita ha augmentat en un 48 %. La collita dels cultius de cereals ha assolit el 1947 el nivell d'abans de la guerra.

....

Sota els cops de les creixents crisis, l'economia dels països capitalistes decau, baixa la producció i creix l'exèrcit de milions de parats. Els països capitalistes d'Europa, incomparablement menys afectats per la guerra que la Unió Soviètica, es debaten, impotents, en busca de mitjans per superar l'agudització de llurs contradiccions econòmiques i de la crisi en el periode de la postguerra. Els dirigents d'aquests països venen la sobirania de llurs Estats per l'ajut esclavitzador dels plutòcrates nordamericans.

La Unió Soviètica que no coneix la crisi ni l'atur forçós, recolzant únicament en les seves pròpies forces i els seus propis mitjans, aixeca constantment la seva economia. La Unió Soviètica ha demostrat que, tant en els anys de la guerra com en l'edificació pacífica, el règim social soviètic és una millor forma d'organització de la societat que qualsevol règim social no soviètic. El gran Lenin veia la força i la invencibilitat de l'Estat Soviètic en el fet que és profundament popular, que ha estat creat en interès del poble i està dirigit pel poble mateix. «El poder soviètic —deia Lenin— és precisament invencible perquè és el poder dels propis treballadors, el poder de milions d'obrers i de camperols.»

Lenin va fonamentar científicament —i això ha estat demostrat per l'experiència de més de 30 anys de l'Estat Soviètic— que el poder soviètic és milions de vegades més democràtic que la república burgesa més democràtica, on la democràcia, segons l'expressió de Lenin «és hipòcrita i falsa, de dalt a baix, ja que sempre és aplicada en l'estret marc de l'explotació capitalista i per això sempre és un democratisme per a una minoria, solament per a les classes posseïdores, solament per als rics.»

....

Fa més de 30 anys que Lenin va descobrir les profundíssimes contradiccions de l'imperialisme, demostrant que aquest és el capitalisme en la seva agonia, el capitalisme que mor. L'anàlisi leninista de l'imperialista va armar la classe obrera d'una arma ideològica d'una potència grandiosa. Lenin demostrà que l'imperialisme era la reacció en tots els terrenys. «L'imperialisme —deia Lenin— aporta a la classe obrera l'agudització de la lluita de classes, la necessitat, l'atur forçós, l'encariment de la vida, l'opressió dels trustos, el militarisme, la reacció política que aixeca el cap a tots els països, àdhuc en els més lliures.» Va establir que l'imperialisme implica l'agudització de la crisi econòmica, la intensificació de les lluites imperialistes entre els Estats capitalistes i les dues guerres sense precedent. Els esdeveniments de les últimes dècades s'han desenvolupat tal com deia Lenin... Lenin va plantejar i fonamenta la tesi segons la qual l'imperialisme és la vigília de la revolució socialista i la darrera etapa del capitalisme en el desenvolupament del capitalisme ha estat confirmada pel desenvolupament posterior.

En les condicions de la postguerra, els imperialistes dels Estats Units pretenen jugar el paper de gendarme mundial estrangulador de la llibertat dels pobles. Els imperialistes nordamericans aspiren a la dominació mundial, a esclavitzar i subjugar tots els països del món. Els imperialistes nordamericans volen ocupar el lloc de l'Alemanya feixista i del Japó, fan preparatius per a noves guerres imperialistes. Per aixafar els moviments d'alliberació dels poble i tallar el creixement del descontentament de les masses en llur propi país, els imperialistes nordamericans implanten un règim de la més franca reacció en tots els ordres.

La democràcia, per als imperialistes, significa la dominació de les arbitrarietats dels banquers, dels monopolistes industrials i bèl.lics, la repressió contra els elements democràtics, la ferotge persecució dels negres, la croada contra els drets elementals dels treballadors. Sota la bandera de l'anticommunisme, els imperialistes dels Estats Units organitzen i porten a cap la intervenció armada contra els pobles amants de la llibertat, com Grècia, Xina i Indonèsia, intervenen en els afers interiors dels altres països posant en jòc el xantatge i la intimidació i mètodes de pressió económica i política. La política aventurera dels imperialistes nordamericans està prenyada de perills seriosos. Es podria pensar que les lliçons de la història, amb l'ensulciada de l'Alemanya hitleriana i els seus còmplices, hauria d'haver ensenyat quelcom als cabdills imperialistes dels Estats Units i a llurs ajudants britànics. Es oportú de recordar les paraules pronunciades per Lenin després de la primera guerra mundial: «...països com Anglaterra i América, que tenen més possibilitats que els altres de mantenir-se com a repúbliques democràtiques, han perdut el cap, d'una manera tan increible i fantàstica com Alemanya al seu temps, i s'acosten amb igual o major velocitat a la mateixa fi a la qual amb tant d'èxit ha arribat l'imperialisme alemany. Aquest, al principi, s'infla increiblement abastant les 3/4 parts d'Europa, s'engreixa i tot seguit rebenta, deixant una pudor espantosa. A aquesta fi es precipiten els imperialistes anglo-nordamericans.»

Els esdeveniments demostren cada dia més clarament i convincentment que els imperialistes nordamericans sofreixen l'odi universal dels pobles amants de la pau. El camp democràtic i antiimperialista estreny cada vegada més els seus rengles i dóna una rèplica enèrgica als imperialistes nordamericans i a llurs satèl.lits i còmplices. En defensa de la independència nacional i de la sobirania dels països, encapçalats pels Partits Comunistes, els pobles lluiten. Els Partits Comunistes obren els ulls als treballadors.

L'imperialisme s'hauria ensorrat sota el pes de les seves pròpies contradiccions si no s'hagués recolzat en els socialistes dretans que juguen el paper de suport del capital... Malgrat tot, els temps canvien i l'imperialisme, ni amb la col.laboració dels lacais socialistes dretans, no assolirà mantenir la submissió de les masses. Les forces de la reacció i dels imperialistes es debiliten cada dia més, mentre que les forces de la democràcia i del socialisme creixen i s'enforteixen.

El 1920, Lenin deia que els pobles, per la marxa de les coses, s'acostumaven a veure Rússia com el centre de la revolució. En la marxa del desenvolupament històric, la Unió Soviètica s'ha convertit ara més que mai en el centre d'atracció de tota la humanitat treballadora. A despit de totes les provocacions del camp imperialista i antidemocràtic, la política exterior soviètica lluita conseqüentment per la civilització i la independència.

...La victòria del Socialisme a la Unió Soviètica i la creixent força del comunisme a tot el món, el crac en gestació del capitalisme, són demostracions de la força de la teoria marxista. El marxisme és una doctrina creadora en desenvolupament i en això resideix la seva força invencible.

... Tots aquest anys —*va acabar dient el company Súslov*— el poble soviètic ha avançat i vençut, marxa amb pas ferm pel camí del leninisme, cap al comunisme. Les grans herències de Lenin han estat plasmades en la pràctica amb èxits, han trobat llur expressió en la nova societat edificada al nostre país sobre la base del leninisme.

A PARIS

Vetllada necrològica en homenatge a ZOROA i NUÑO

El proppassat dissabte dia 24 va celebrar-se a París, a la Sala d'actes de la Federació de Metal.lúrgics de la C.G.T., una vetllada a la memòria dels patriotes Agustín Zoroa i Lucas Nuño, assassinats recentment pel franquisme.

A la presidència de l'acte hi havia, al costat de la camarada Dolores Ibàrruri, el company Joan Comorera, Vicente Uribe, Francisco Anton, Enrique Lister, Daniel Anguiano, Leandro Carro, Dionisio Bartolomé i la companya d'Agustín Zoroa.

El camarada Vicente Uribe, membre del Buró Politic del P. C. d'Espanya i ex-ministre del Govern de la República, va fer una important intervenció en la qual, després de retre homenatge a la memòria de Zoroa i Nuño, assenyalà que, aquests dies s'esqueia el 24 aniversari de la mort del gran Lenin.

El camarada Uribe explicà, després, algunes impressions del seu recent viatge a la U.R.S.S., Txecoslovàquia i Iugoslàvia, i posà de relleu com els pobles soviètics assoleixen cada dia noves victòries i com en les democràcies populars la reconstrucció prossegueix a un ritme accelerat.

La darrera part de la intervenció de l'ex-ministre de la República fou dedicada a l'estudi de la situació al nostre país. Remarcà el desenvolupament de la lluita a la nostra Pàtria, condemnà les maniobres dels capituladors i la manca de les Institucions republicanes i fixà, al final, les tasques dels communistes per a contribuir a la lluita dels pobles hispànics per la República i la democràcia.

VICTORIA DE LA UNITAT al Congrès socialista d'Itàlia

Fa pocs dies que s'ha clausurat a Roma el Congrés del Partit Socialista d'Itàlia amb una victòria esclatant de la tendència unitària i de col.laboració amb els comunistes per tal d'esclafar dintre l'ou el renaixent feixisme italià i defensar el país contra la intromissió imperialista.

Malgrat els esforços dels delegats socialistes dretans de diversos països «occidentals» i la presència de Lombardo, socialista dretà i lacai dels imperialistes ianquis, vingut expressament dels Estats Units per tal de sabotejar la unitat obrera italiana, la tendència unitària i revolucionària dins del Partit Socialista d'Itàlia dirigit per Pietro Nenni ha vençut d'una forma total.

La moció Pieracini sobre la unitat d'acció amb el Partit Comunista ha estat adoptada per 99,43 % dels vots contra 0,55 % a la moció anticomunista i antiunitària —dita d'autonomia— presentada pels socialistes dretans Romita i Lombardo.

Per 66,75 % dels vots ha estat aprovada, igualment, la moció que estableix la presentació de llistes úniques agrupant tots els partits del Front Democràtic Popular en les properes eleccions.

En la gran lluita patriòtica que està menant el poble d'Itàlia per la seva independència i sobirania nacional i per portar endavant la democràcia i establir un règim progressiu, la classe obrera, agrupada en els Partits Comunista i Socialista, estretament units, juga el gran paper de dirigent nacional. Aquesta unitat, reforçada cada dia més en les lluites pel pa i la pau, és la premissa que augura la victòria popular i democratica per damunt dels designis dels imperialistes i altres feixistes.

L'AJUT A FRANCO *crim de guerra*

Actualment s'està celebrant davant del tribunal internacional de Nuremberg un judici contra els propietaris i directors de la casa Krupp, acusats de complicitat en els crims de guerra nazis. Entre la multitud de proves que l'acusació ha presentat com a peces de càrrec, figuren diversos documents extrets dels arxius de l'empresa i que posen de relleu la participació de la casa Krupp en el proveïment a Franco durant la nostra guerra, especialment en acer, vehicles de transport i material de guerra.

Es interessant d'assenyalar que mentre els cercles dirigents de la Gran Bretanya i Nordamèrica incrementen llur ajut a Franco, el tribunal internacional de Nuremberg es veu obligat a confirmar el fet que Franco és un criminal de guerra i que ajudar-lo és un delicte.

Efectivament, Franco ha estat un aliat fidel dels nazis i l'aixecament militar feixista del 18 de juliol i la guerra d'invasió contra els pobles hispànics foren el primer acte de la segona guerra mundial. Si Franco no participà més activament en la guerra al costat dels nazis no fou per manca de ganes, sinó perquè la lluita heroica dels pobles hispànics li ho va impedir. Malgrat tot, Franco va enviar, com una anticipació a la seva bel.ligerància total, la Divisió Blava a lluitar contra la U.R.S.S. i va lliurar tota la nostra pàtria a les mans dels nazis que convertiren Espanya en llurs bases d'aprovisionament i de maniobra.

Aquesta veritat tan elemental, i que ningú no s'atrevia a negar ahir, vol ésser oblidada pels actuals dirigents imperialistes anglosaxons que ajuden Franco a mantenir-se al Poder, malgrat llurs promeses anteriors i llurs condemnes formals i solemnes contra el règim franquista.

Es clar que l'ajut que Truman i Bevin donen a Franco no és gratuït, com no ho fou tampoc el que aquest va rebre de Hitler i Mussolini. De la mateixa manera que ahir els imperialistes alemanys i italians van convertir Espanya en una plaça d'armes i en una base de llur política expansionista, els actuals pretendents a la dominació mundial volen transformar a nostra pàtria en llur colònia amb el beneplàcit de Franco, que es ven el país a canvi d'un recolzament que li permeti de continuar al poder.

Tan criminal és l'actual intromissió anglo-nordamericana en els afers espanyols i llur ajut descarat a Franco, perquè pugui seguir esclavitzant els pobles hispànics, com ho fou ahir la intervenció dels nazis i dels feixistes italians. Uns i altres aspiren a la dominació mundial i es serveixen d'un mateix mercenari que no té cap inconvenient a canviar d'amo amb tal que aquest li asseguri una protecció contral el nostre poble.

Si la paraula justícia en boca dels imperialistes no fos una burla i un sarcasme, a Nuremberg s'asseurien, al costat dels dirigents de la casa Krupp, i acusats pel mateix delicte d'ajut criminal a Franco, Truman, Bevin i llurs inspiradors de la City i de Wall Street.

La campanya progressiva DE HENRY WALLACE

Henry Wallace, vicepresident dels Estats Units sota la presidència de Roosevelt i actual candidat a la més alta magistratura del seu país, prossegueix a ritme intens la campanya electoral.

En emetre el nostre judici sobre aquesta qüestió, allò que considerem d'un major interès és destacar el caràcter positiu i necesari de la campanya de Wallace.

Cada vegada que ens hem hagut de referir a la distribució de forces que fins ara ha estat l'oficial als Estats Units hem afirmat, amb abundància de raons, que ni l'anomenat partit demòcrata no és garantia per a una política democràtica, ni el partit anomenat republicà no ho és per a una política republicana. I hem afegit que un i altre dels esmentats partits, i ambdós a la vegada, han vingut i vénen practicant la política pròpia dels grups imperialistes i antidemocràtics, provocadors de guerra.

Com ens explicaríem, sinó, la política del neo-feixista Truman?

Sucessor per accident, de Roosevelt, militant del partit demòcrata, es troba a la capdavantera dels grups expansionistes instigadors de la guerra contra la Unió Soviètica, i les noves democràcies de la penetració a tots els pobles d'Europa; dels que voten crèdits per l'Alemanya militarista, nazificada; dels que tracten amb Franco i l'ajuden; dels sostenidors de la guerra civil a Grècia i a Xina; dels colonitzadors d'Amèrica del Sud, dels promulgadors de lleis antisindicals i antiobreres; dels linxadors de negres; etc.

Qui, del partit republicà, ha fet mai pitjor?

En canvi, és innegable que en el partit republicà i en el partit demòcrata es troben elements coincidents en llur hostilitat a la política d'aventura imperialista i de guerra atòmica a la qual els condueixen els actuals governants i dirigents monopolistes, tantseval del bàndol al qual pertanyen.

El que succeeix als Estats Units, és simplement el que ha esdevingut a tot el món; és la divisió de les forces polítiques i socials en dos camps ben coneguts, ben qualificats: per una banda les que formen el camp democràtic i antiimperialista i per l'altra, el camp imperialista i antidemocràtic, el camp de la pau i el camp de la guerra.

Allò que menys compta és l'etiqueta amb la qual es coneixen i darrera de la qual actuen. Allò que compta més són llurs actes. Als Estats Units, i arreu.

Es, tantmateix, evident, que la batalla empresa per Wallace i les forces democràtiques i antiimperialistes que el recolzen serà aferrissada. I sigui quin sigui el resultat de les eleccions, la campanya de l'ex ministre del Comerç nordamericà, haurà servit per a remoure la consciència de totes aquelles forces i persones progressives que s'oposen a l'actual política expansionista del Departament d'Estat i dels provocadors d'una nova guerra.

Per això qualifiquem de positiva i de necessària la campanya que Wallace ha emprès com a candidat a la presidència dels Estats Units. El seu programa és progressiu: fidelitat a l'amistat dels Estats Units amb la Unió Soviètica; defensa de la pau i dels principis de la Carta de les Nacions Unides; compliment dels acords de Teheran, de Ialta i de Potsdam; respecte a la independència i sobirania dels pobles; condemna a Franco als monarco-feixistes de Grècia, als reaccionaris de Xina; respecte als drets sindicals dels obrers, etc.

Ben segur que Wallace, en la seva campanya, trobarà l'ajut de les àmplies capes polítiques i socials antiimperialistes i democràtiques dels Estats Units, i faran de llur país un col.laborador de la pau, en lloc d'un incendiari de guerra.

A propòsit d'aquesta qüestió, llegint la premsa falsta, *España Libre* concretament, trobem una vegada més la seva coincidència amb la premsa de Franco.

Aquest, referint-se a la campanya electoral dels Estats Units, a la vegada que canta les glòries de Truman, dedica els seus violent atacs a Wallace. No cal dir que el qualifica de comunista i tot.

Els faiets de casa nostra no volen ésser menys i ja han expressat llur preocupació i alarma pel possible triomf de Wallace per tal com els comunistes del seu país el recolzen.

Hem dit abans que allò que compta són els fets, més que les etiquetes i les paraules. I és atenent-nos als fets pel que diem que els nostres *libertarios sin etapas* es troben clavats en el camp imperialista i antidemocràtic.

Ni un sol moviment democràtic i revolucionari no mereix l'admiració dels que es diuen dirigents de la C.N.T. Atàquen els mateixos que Franco ataca, recolzen els mateixos que Franco recolza. Franco recolza Truman i combat Wallace i els faiets fan el mateix.

I encara diran que per a certa gent el *dolarium trumans* no té influència!

ELS PLANS M. I K. provocacions anticomunistes

Els imperialistes no reculen davant de cap maniobra ni provocació per tal de justificar llur política d'esclavització dels altres països i assolir llurs objectius antidemocràtics. Igual que ahir ho feren els nazis, no reculen ni davant la fabricació de documents falsos i provocadors. En aquesta tasca, els inspira l'esperit de Goering, l'incendiari del Reichstag.

D'uns dies ençà, tota la premsa que apareix a les zones occidentals d'Alemanya sota el control anglo-nordamericà, s'ha llançat a una campanya violentíssima per tal de fer creure que les autoritats d'ocupació han descobert un complot comunista, les línies d'aplicació del qual diuen que figuren en un cert *pla M* establert per l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes a Belgrad.

El *document M* conté, segons els seus descobridors —en realitat els fabricants— totes les directrius necessàries per a desfermar la revolució comunista a les zones occidentals d'Alemanya: manifestacions, vagues, sabotatges, insurrecció armada, etc.

En un estil de fulletó rocambolesc, el *document M* conté totes les instruccions i fórmules secretes, xifres i dades per tal d'instaurar el comunisme a l'Alemanya occidental en una data fixa, el proper mes de mars, per mitjà d'un putx el moment del qual, en darrera instància, serà fixat —diu el document— pels «*quadres del M.D. en aplicació de les directrius A.N.D.O. 47105 i 47109*».

La mateixa frase «*intrigues subversives*» que figura en el document, denuncia d'una manera colpidora el subconscient dels provocadors policíacs que l'ha fabricat de cap a peus.

La falsedat del document salta a la vista de qualsevol persona honesta i objectiva. Per a tothom és clar que el famós *pla M* no és més que un producte de les oficines secretes dels imperialistes, especialitzades en la fabricació de documents falsos, els quals, com el famós *Protocol dels Savis de Sió* i el *fals Zinoviev* estan destinats a jugar el paper d'elements provocadors per tal de justificar persecusions policíaques contra els comunistes i donar peu a l'adopció de mesures antidemocràtiques.

El «descobriment» del *pla M* ve que ni fet d'encàrrec. Precisament després de l'ajornament de la Conferència de Londres i de les mesures preses per l'administració anglo-saxona per a perpetuar la divisió d'Alemanya; quan entre tots els alemanys de les zones occidentals existeix un gran descontentament degut als resultats catastròfics obtinguts fins a la data amb la política portada a terme per les autoritats d'ocupació; quan aquests descontentament es manifesta en vagues obreres i protestes contra els que protegeixen els nazis, sabotegen l'alimentació de la població civil i la reconstrucció pacífica del país.

Els alemanys de les zones occidentals tenen en l'exemple de la zona d'ocupació soviètica la prova d'allò que és possible fer en la reconstrucció i democratització de llur país quan no es defensen interessos imperialistes i es volen complir els acords internacionals i molts d'ells veuen amb inquietud els preparatius bèl.lics dels imperialistes ianquis que recolzen en els nazis mal depurats.

Això fa que malgrat els impediments i les traves posades per les autoritats d'ocupació, el moviment democràtic i obrer guanya terreny diàriament a l'Alemanya occidental, i per impedir-ho els imperialistes anglo-nordamericans han fabricat aquest famós *pla M* amb l'objecte que serveixi de justificació a totes les mesures imperialistes i antidemocràtiques que estan prenent i que volen presentar com un preventiu per a impedir la revolució comunista.

Com era d'esperar, no podien faltar els líders socialistes dretans en aquesta nova provocació anticomunista i antisoviètica. Els fabricants del *pla M* han tingut bona cura de facilitar-ne una còpia a Schumacher i aquest l'utilitza per a fer el joc dels seus amos.

El «descobriment» de plans comunistes s'ha posat de moda. Després del *pla M* per l'Alemanya Occidental s'ha descobert el *pla K* per a Itàlia. Igual que Alemanya, diuen que hi ha previstos, sota la direcció de l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes de Belgrad, una sèrie de disturbis, vagues i sabotatges que haurien de culminar amb la presa del Poder pels comunistes italians, preludi de «*invasió de l'Europa occidental per les forces comunistes internacionals*».

No ens pot sorprendre si en un proper avenir, són descoberts nous plans comunistes a tota una sèria de països de l'occident d'Europa. En la mesura que les forces democràtiques prenen consciència de llurs pròpies forces i s'organitzen per a lluitar amb eficàcia contra la penetració imperialista i impedir el rebrotament del feixisme, els agents anticomunistes i antisoviètics preparen noves provocacions perquè serveixin de justificació a mesures de repressió antipopulars.

El mètode dels documents falsos i d'acusar els comunistes de preparar complots no és nou. També Franco es va aixecar contra la República amb el pretext de salvar Espanya del comunisme i Hitler va desfermar la guerra amb el mateix pretext. Els imperialistes anglo-nordamericans segueixen aquests exemples i també volen liquidar els comunistes per millor portar a terme llurs plans neofeixistes d'expansionisme econòmic i polític. La Història, però, demostra que mai cap aspirant no ha reeixit a la dominació mundial.

I aquesta vegada tampoc no assoliran llurs objectius, malgrat totes les provocacions i tots els manejs.

PER SOLIDARITAT AMB NERUDA

el President del Senat xilè ha dimitit

El president del Senat de Xile, Arturo Alessandri, ex-president de la República i dirigent màxim del Partit Liberal —més dretà que el conservador en aquell país—, acaba de presentar la dimissió del seu càrrec.

Home de profunda arrel parlamentària, no ha volgut tolerar l'atropell que ha comès González Videla, actual president de la República, en treure la immunitat parlamentària a Pablo Neruda.

Pablo Neruda, en un article que han divulgat nombrosos periòdics americans, va denunciar González Videla d'haver lliurat la sobirania de Xile a les oligarquies feudals i a les grans companyies estrangeres. Entre unes i altres tenen monopolitzades les risqueses del seu país.

Pablo Neruda està tan segur de la seva raó, que ha demanat ésser escoltat pel Senat en ple, al qual acudiria a mantenir la seva acusació i, alhora, l'autodefensa.

A Neruda li hauria estat ben fàcil el demostrar la raó que l'assisteix. Coneix abastament el volum de la traïció que González Videla ha comès. Coneix els compromisos que aquest va contreure davant de la classe obrera i del poble de Xile durant la campanya presidencial. Coneix com ha reprimit per la violència les justes vagues obreres i perquè ha trencat les relacions diplomàtiques amb la U.R.S.S., amb Txecoslovàquia i amb Iugoslàvia, obeint ordres de Truman.

González Videla ha tingut por a la paraula de Neruda. Sabia que per boca d'ell parlaria un dels fills més preclars de Xile; dels més estimats pel seu poble. Sabia que hauria parlat el poble mateix.

Es en va, però, que Videla pretengui silenciar la veu de Neruda.

Neruda, militant qualificat del Partit Comunista de Xile, poeta prestigiat internacionalment per haver posat la seva rima en forma insubornable al servei de la causa antifeixista i antiimperialista, no callarà.

Amb inmunitat de senador o sense, el processi o l'absolgui González Videla, Neruda no callarà perquè se sent fill de Xile, perquè serveix el seu poble, perquè sap que té raó.

Saludem ben sincerament, amb tota la nostra emoció democràtica el gest de solidaritat parlamentària del president del Senat xilè, senyor Arturo Alessandri.

Neruda i Alessandri, d'ideologies tan distanciades, amb llur respectiva actitud, expressen amb tota fidelitat els interessos de llur país. Tantmateix, expressen la voluntat democràtica i d'independència de la veritable Amèrica; de l'Amèrica que ha vessat rius de sang per alliberar-se del jou colonial que uns aventurers sense ànima li van imposar i que els imperialistes de Wall Street volen mantenir a tot el món.

L'Amèrica que en aquest cas concret representen Pablo Neruda i Arturo Alessandri és la que junt amb altres pobles d'altres continents, junt amb els pobles hispànics que lluiten contra el franco-falangisme, formen el camp antiimperialista i democràtic; camp molt més ampli, molt més poderós que el camp imperialista i antidemocràtic que presideix Truman, assistit per homes sense sentit de l'honor patri, dels quals són exemples vivents González Videla, Prieto, etc., etc.; camp que, per estar format per la classe obrera, per les masses veritablement democràtiques i patriòtiques de tots els països, s'eixamplarà constantment, arreconarà i destruirà tot vestigi de feixisme i imperialisme, i acabarà per triomfar.

GRAN BRETANYA

Els preus pugen. El preu en gros del cacau ha passat de 119 xilings a 225 el sac de 50 quilos, la qual cosa ha fet pujar d'un cinquanta per cent el preu de la xocolata.

I no és això, sinó que els articles tèxtils han augmentat aquests dies d'un deu per cent. Un mocador, per exemple, que costava abans de la guerra un xiling avui costa 2 xilings 8 pence.

El paper de diari ha passat de 39 a 48 lliures esterlines la tona, quan el 1938 no passava de les 11 lliures.

Tot això a la metròpoli de l'imperi colonial més estès de la terra, en el país del «socialisme» ben entès i d'allò més «occidental».

Mentre, a la U.R.S.S. els preus baixen, se suprimeix el racionament, floreix la indústria i la agricultura, al punt que és la Unió Soviètica qui ven blat a la Gran Bretanya i que li facilita àdhuc els vaixells per a transportar-lo.

El proper mes de febrer aparèixerà la traducció catalana del

«MANIFEST DEL PARTIT COMUNISTA»

de Carles MARX i Frederic ENGELS

en ocasió del seu centenari.

Ministerio de Cultura 2005

Un any de lluites guerrilleres a les zones de Cuenca, Terol, Castellò i Baix Ebre

SOU EL NOSTRE ORGULL I LA NOSTRA GLORIA

per **Dolores IBARRURI**

QUAN els xacals feixistes van clavar llurs urpes monstruoses en el cos desagnat de la nostra pàtria s'estengué pel món un crit d'angoixa, de protesta i d'indignació.

La iníqua política de «No intervenció» i les darreres maquinacions dels agents imperialistes prop d'un grup de miserables, al cap dels quals figurava el traïdor Casado, doñava els seus fruits sinistres.

La gloriosa, l'heroica Espanya, la de Madrid de novembre del 1936, i la de Guadalajara; la del Alto del Leon, del Jarama i de Somosierra; la de Belchite i Terol, la de Serra de Pàndols i del pas de l'Ebre era derrotada...

I era derrotada, no pas perquè no fos capaç de continuar la lluita, ans bé perquè la traïció de Casado esgotava les possibilitats de resistència.

Els que se sabien capaços de seguir lluitant, els que, malgrat els durs alts i baixos d'una guerra tremenda i desigual tenien fe en la victòria del poble, perquè la seva causa era justa, i hi havia a més possibilitats d'obtenir aquesta victòria, no es deixaren prendre pel descoratjament.

D'ençà de l'entrada de Franco a Madrid es perfilava ben clarament la diferència de criteri sobre la política a seguir en la nova situació, diferència que ha continuat fins avui entre els que consideraven la resistència possible i els que sostenien que tot s'havia acabat.

Aquests, fent eco a les veus de descoratjament que afirmaven, entre sanglots histèrics, que hi havia feixisme per a cinquanta anys, quedaren de genolls davant els temporals vencedors i es convertiren en llurs auxiliars amb tot allò que la cosa tenia de canalla i d'infame.

Els altres, aquells que consideraven que la lluita no havia acabat, es disposaven a actuar. I de la presó on els havia tancat la fellonia casadista, com els nostres inoblidables Giron i Ascanio, o al carrer amb llur efímer període de llibertat com Cazorla, Mátilde Landa, Enrique Sànchez, Valenzuela, Larrañaga i molts altres més heroics companys, van començar l'organització de la resistència popular en diferents llocs del país i van deixar posades les bases d'aquesta resistència per al futur.

A Andalusia, a Extremadura, a Astúries, a Aragó, al centre de Castella, a Santander i a Galícia, nombrosos grups de combatents republicans a les vides dels quals havia estat posat preu, o que simplement no acceptaven com a definitiva la victòria franquista, van sumar-se als que des del 1936 vivien al marge de la llei sense haver pogut passar a la zona republicana en el transcurs de la guerra.

La lluita continuà... I en quines condicions...!

Els que durant la nostra guerra s'havien comportat com uns covards es van convertir en delators... La mort esplaiava a cada cantonada; darrera cada pedra; en la salutació dels falsos amics, en el somriure denunciador de la bagassa, en les trenta monedes dels Judas...

Acorralats com a feres, perseguits com animàlies pels destacaments repressius del franquisme, que un cop acabades les operacions militars podien dedicar-se a la neteja de combatents per les muntanyes i els pobles, els grups de resistents republicans es veien obligats cada dia a lliurar batalles per a defensar llur vida, per a mantenir enlairada la bandera de la República que no volien arriar...

Quants n'han caigut en el desigual combat! Quanta sang i quant de dol! Quantes tombes anònimes, resplendents de glòria i d'heroisme s'aixequen en el camí de la victòria de la democràcia i de la llibertat per dir al poble i proclamant davant del món el coratge, el valor i l'abnegació dels defensors de la República!

Hi havia quelcom, però, més trist que la repressió en aquesta lluita a mort que els xacals feixistes duien implacablement a cap contra els republicans que tenien el coratge patriòtic de no sotmetre's a la despòtica tirania feixista. Era el silenci del desdeny que es feia entorn a llur resistència heroica. Silenci larvat de covardies i de complicitats tàcites respecte aquells que volien tranquil.litzar llur consciència i enterrar per a sempre més el problema espanyol després d'haver preparat conscienciosament la liquidació de la democràcia a Espanya.

No han reeixit, però, a silenciar la lluita, perquè el Partit Comunista ho ha impedit.

No ignoràvem les dificultats que existien, per tal com érem nosaltres mateixos qui empenyíem i donàvem alè a la resistència en recolzar en el més bo del nostre poble.

Sabíem que no hi havia grans unitats de guerrillers. I com podia ésser d'una altra manera en un país on no hi havia exèrcit d'ocupació, on els combatents eren envoltats i acorralats cada dia, sense cap aint exterior, i havent de limitar-se a llurs propis mitjans, en un país sotmès al terror més bàrbar?

Nosaltres sabíem, però, que pocs o molts, mal armats i encara més mal alimentats, aquests grups de combatents eren la República, eren la llibertat. Eren els continuadors de la voluntat heroica dels milers de combatents caiguts en els camps de batalla; ells portaven en llurs banderes, tacades de sang heroica, el mandat dels nostres morts.

I dediquem els nostres esforços a ajudar-los en aquesta lluita, a fer possible la seva ampliació. Tota la nostra activitat política i pràctica, tots els nostres mitjans i els nostres homes més ben preparats per a aquest combat han estat dedicats al país; enviats a l'interior d'Espanya, utilitzats a fer conèixer als que es tapaven les oïdes i tancaven els ulls per a no saber res, que a Espanya no havia acabat la guerra.

I les consciències s'han anat fent més clares i la lluita heroica ha adquirit un nou impuls. Adhuc en la premsa que es negava a acceptar traïdorament la resistència popular i l'existència de grups guerrillers, s'ha anat canviant de tàctica sense deixar d'ésser miserables. S'ha acusat els comunistes de criminals perquè ens hem entestat a mantenir i alimentar aquesta lluita que és avui l'honor i la glòria del nostre poble i la garantia que no serà burlada la voluntat popular d'establir un règim democràtic a Espanya.

S'han llançat forces militars, amb artilleria i aviació, contra els guerrillers d'Extremadura i de Màlaga. I l'episodi altament dramàtic d'aquell grup de guerrillers malaguenys que van preferir ésser destroçats per la dinamita amb què fou volat llur refugi a no pas lliurar-se a llurs perseguidors, parla amb prou eloqüència del material amb què estan fets els nostres homes.

Cristino Garcia, capità de guerrillers sense pariò combatent de tres guerres...!

Ramon Via, Casto García Roza, Torres, Ponte, Lucas Nuño, Agustín Zoroa! Dirigents admirables del nostre Partit, organitzadors i animadors del moviment guerriller!

La vostra vida lluminosa ha marcat camins inesborrables en els camps de la nostra Pàtria! Per aquests camins marxen les noves promocions d'herois que a Aragó i Galícia, a València i Castella, a Andalusia i Extremadura escriuen cada dia noves pàgines de glòria immarcesible en l'epopeia de la reconquesta de la República!

Vosaltres esteu en el cor, en el pensament i en les accions dels guerrillers de l'Agrupació de Llevant, que és una i múltiple, perquè ella és repetoix a Cuenca i a Santander, a Lleó i a Andalusia, a Madrid i a Euzkadi, a Galícia i a Extremadura...

Guerrillers de Llevant als quals van dedicades aquestes pàgines! Llegim i rellegim amb profunda admiració la vostra promesa viril de continuar la lluita. I els que decauen en l'emigració, els dirigents polítics que no mereixen ésser-ho si no saben expressar i defensar els anhels del poble i la voluntat republicana dels que es juguen cada dia la vida en la lluita per la reconquesta de la República, els recordarem les vostres paraules perquè no es lamentin després:

«Les nostres armes descansaran quan tothom, els de dintre i els de fora, podrem tornar a les nostres llars amb els objectius aconseguits. *I el que vindrà, sigui qui sigui, caldrà que compti amb nosaltres.*»

Salut, guerrillers de Llevant! Salut, combatents de la República! L'amor de tot el nostre poble us acompanya en la vostra lluita, en la vostra resistència.

I en saludar-vos inclinant les nostres banderes davant el vostre heroisme, el Partit Comunista d'Espanya proclama el seu orgull per vosaltres, guerrillers comunistes; i per vosaltres guerrillers socialistes i cenetistes, guerrillers tots de la República. I us prometem que en tot allò que estarà al nostre abast no us mancarà ni col.laboració ni ajut fins a assolir que la bandera de la República onegi triomfant damunt una Espanya alliberada.

«...el gloriós Exèrcit Popular, al qual traïdors i estrangers van creure derrotat, aixeca el cap per a mostrar al poble espanyol el camí de l'alliberament.»

(D'una Ordre General del Cap de la 3a. Brigada de l'Agrupació Guerrillera de Llevant).

UN ANY DE LLUITES... ...I DE VICTORIES

Els materials publicats en aquesta pàgina sòn un extret del resum de les operacions guerrilleres de l'any 1947, facilitat per l'Estat Major de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i altres documents de gran importància política que *Mundo Obrero* publica en un suplement gràfic extraordinari que serà posat a la venda en el curs d'aquesta setmana.

Pel seu interès i l'extraordinària importància política dels documents continguts en aquest suplement gràfic del nostre col.lega, recomanem à tots els nostres lectors i amics la seva lectura.

GENER

Dia 11.—Forces de la Tercera companyia, del Primer Batalló, assaltaren la caserna de la guàrdia civil de Puerto Escandon, provincia de Terol, i entaularen combat durant 30 minuts. Van resultar 4 guàrdies civils morts, 3 guàrdies i un funcionari ferits.

13.—Prop de l'estació del Cabanyal (València) foren col.locats quatre explosius que van paralitzar la circulació de la línia València-Barcelona.

20.—Forces del Primer Batalló van assaltar amb bombes de mà el dipòsit de locomotrius de l'estació de Terol. La guàrdia civil que hi estava de vigilància va fugir covardament. Van col.locar-se fortes càrregues de trilita que causaren desperfectes i es destruiren dues locomotrius.

FEBRER

Dia 6.—Per destacar-se en la lluita antiguerrillera foren ajusticiats els traïdors al poble veïns de la Dehesa (Cuenca) Francisco i Lucio Barea Fuentes.

10.—Una secció de la segona companyia del Primer Batalló guerriller col.locà una forta mina a la via fèrria de València a Terol i la interceptà durant 10 hores.

MARÇ

Dia 9.—Forces de la Segona Companyia, de la Desena Brigada i la Tercera del Cinquè Batalló van prendre el poble de Loriguilla (València) i desarmaren tots els sometenistes i falangistes. Van recollir-se una gran quantitat d'armes curtes i llargues i es sembraren els carrers i places de propaganda i de cartells amb visques a la República, a la A.N.F.D. i a la A.G.L., cantant, junt amb el poble, els himnes guerrillers. Després de romandre a poble durant quatre hores, els guerrillers van retirar-se a llurs bases sense novetat.

13.—Forces del Quart Batalló instal.laren a l'estació de Nonaspe una mina en el ferrocarril Saragossa-Barcelona, i provocaren el descarrilament d'un tren de mercaderies. La via fou interceptada durant 72 hores.

14.—A la carretera Gandesa-Tortosa, forces del Quart Batalló van realitzar un control i calaren foc a 4 camions i un cotxe lleuger.

17.—Prop del Grao (València) van explotar dos petards a la torre de la companyia d'electricitat. En foren recol.lits dos més sense explotar. S'ocasionaren danys.

24.—En el poble de Fredes, assaltat per forces del Segon Batalló, els guerrillers van calar foc a l'Ajuntament, s'explicà a la població civil el significat de la lluita guerrillera, es repartí propaganda i es recuperaren 4.800 pessetes.

ABRIL

Dia 1.—Forces del Tercer Batalló van fer saltar la central elèctrica de Pitarque (Terol) i la destruiren completament.

8.—Forces del Segon Batalló col.locaren una càrrega de «Tol» a la línia del ferrocarril València-Barcelona prop del disc de l'estació de Benicarló.

23.—Forces de la Tercera Companyia del Primer Batalló van prendre el poble de Cabra (Terol) i reuniren l'Ajuntament el qual van advertir de la seva responsabilitat en cas que els passés quelcom als detinguts els dies anteriors. L'Ajuntament en ple es traslladà a Terol a comunicar al governador els advertiments dels guerrillers, i amenaçaren amb llur dimissió. Foren posats en llibertat 4 dels detinguts.

29.—Forces del Segon Batalló col.locaren una potent càrrega de trinolita entre les estacions de Benicarló i Vinarç. Fou descoberta per l'enemic.

MAIG

Dia 5.—Forces de la Cinquena Brigada han penetrat al poble de Gàtova (Castelló), han desarmat els sometenistes i falangistes i han imposat multes a alguns d'ells per haver-se destacat en la col.laboració amb les forces de repressió franquistes. Després de romandre dues hores al poble i d'haver-se cantat els himnes del moviment guerriller, les nostres forces s'han retirat sense cap novetat.

14.—Forces de la Brigada han pres per assalt el poble de Valverdejo (Cuenca); han desarmat els sometenistes i falangistes i han imposat multes de 5.000 i 10.000 pessetes als que han negat posseir armes. S'ha confraternitzat amb la població civil reunida a l'Ajuntament, se li ha parlat de la nostra lluita i s'han retirat sense cap novetat amb visques a la República i a l'A.G. de L.

JUNY

Dia 1.—Forces del Segon Batalló de la Cinquena Brigada han donat compliment a la sentència de mort dictada pel tribunal del Sector contra Mariano Marin, de la masia «Alcobillo», del terme de Salvacañete (Cuenca) per delator dels guerrillers i col.laborador amb la guàrdia civil.

6.—Forces del Primer Batalló, Cinquena Brigada han pres per assalt el poble d'Albarracin (Terol); han desarmat els sometenistes i imposat diverses multes a elements falangistes. Després de confraternitzar amb la població civil, les nostres forces s'han retirat sense cap novetat.

JULIOL

12.—Forces del Primer Batalloó han afusellat tres falangistes perillosissims del terme de Salvacañete (Cuenca), per col.laboradors de la guàrdia civil i delators dels guerrillers. Un d'ells era tinent d'alcalde del poble.

15.—Forces de la Primera Companyia del Primer Batalló han capturat l'alcalde de Villar del Cobo i el seu fill. Els han ajusticiat immediatament. Igualment han passat per les armes el guarda forestal de Tragecete (Cuenca). Els esmentats falangistes col.laboraven amb les forces de repressió en l'intent de descobrir campaments guerrillers.

21.—Forces del Primer Batalló de la Cinquena Brigada han pres el poble d'Algarra (Cuenca), han desarmat els sometenistes i han imposat multes a elements falangistes. Després de donar visques a la República, les nostres forces s'han retirat sense cap novetat.

AGOST

Dia 22.—Forces del Tercer Batalló han fet saltar la línia fèrria entre Cella i Santa Eulàlia (Terol). Diversos vagons i la màquina han résultat destruïts.

23.—Les mateixes forces es van encaminar a la masia del «señorito Ródenas», situada al terme municipal de Cella, amb la intenció de donar el càstig merescut a l'esmentat falangista, el qual no es trobava present. Un dels seus nebots, element perillós, en veure arribar les nostres forces va fugir. Es va disparar contra ell i fou ferit de gravetat.

24.—Forces de la Segona Companyia del Primer Batalló han capturat a un comandant, un alferes, un tinent de l'exèrcit franquista en terreny del Sector. Han recobrat nombrosos armes, entre les quals un «naranjero». Després de comprovar llur conducta han estat alliberats.

SETEMBRE

Dia 6.—Forces mixtes de la Cinquena Brigada van efectuar un control a la carretera d'Orihuela a Tremedal (Terol), aprofitant les fires anuals. Van detenir diversos autocars i camions i els van cremar. Es va ajusticiar un conegut falangista de l'esmentat poble. Aquest individu s'havia destacat en la col.laboració amb les forces repressives dels guerrillers. Després d'explicar a tots els viatgers el significat de l'operació i de la nostra lluita, les nostres forces es van retirar sense cap novetat.

28.—En escaure's l'aniversari de l'assassinat de la companya Felícia Montoliu, forces mixtes del Primer Batalló van penetrar al poble de Gudar (Terol) del qual era nadiua l'esmentada companya. Van col.locar un fort explosiu a la caserna de la guàrdia civil i fou completament destruïda. Van morir 6 guàrdies civils, la dona i la filla del caporal Beltran, amb el qual l'Agrupació tenia diversos comptes pendents per haver-se destacat en la persecució dels nostres guerrillers i haver-se acarnissat amb la població civil.

OCTUBRE

Dia 12.—Importants forces de la guàrdia civil, en nombre de 1.200 homes han atacat, a les 10 del matí del dia de la data, el campament base del Segon Batalló d'aquesta Cinquena Brigada, s'han entaulat un fort tiroteig en el curs del qual ha resultat mort un comandant de la guàrdia civil, un capità i dos guàrdies més. A més ha resultat amb les cames tallades un capità del mateix institut. Aquests darrers informes els ha donat un motorista de la guàrdia civil. Per la nostra banda, hem de lamentar la mort de dos guerrillers i un ferit.

NOVEMBRE

Dia 4.—Forces de la guàrdia civil han atacat una masia en la qual es trobava una secció de la Segona Companyia del Segon Batalló, i s'han entaulat forts tiroteigs. S'ignora si l'enemic ha tingut baixes. Per la nostra banda, no hi ha gut novetat. Aquest fet ha tingut lloc al terme de Morella (Castelló).

7.—A les rodalies de Torreblanca (Castelló), la nit del 6 al 7 de novembre van esclatar diverses càrregues explosives a la via fèrria, amb la qual cosa s'interrompé la circulació durant diverses hores. Un altre artefacte ha estat col.locat al quilómetre 108 de la via entre Torreblanca i Alcocebre.

La mateixa nit, al quilómetre 153 del ferrocaril de València a Tarragona, entre Vinaroç i Alcañiç, va ésser col.locat un altre artefacte al pont damunt del riu Bardigueres. No va esclatar. La circulació fou interrompuda durant una pila d'hores.

La nit del 6 al 7 de novembre van ésser volats quatre pals de la línia elèctrica al quilómetre 148 de la carretera de València a Barcelona.

El dia 7 de novembre, les forces guerrilleres van sostenir un combat amb la guàrdia civil al poble de Monroyo (Terol). Va resultar greument ferit el guàrdia Florencio Selma.

A l'entrada de fosc del dia 6 van ésser col.locades diverses bombes entre les estacions de Santa Barbara i Montsianell. La via va quedar obstruïda durant una colla d'hores.

9.—Una concentració de més de 500 guàrdies civils armats de fusells metralladors i morters, van atacar a la una de la tarda, un campament del Tercer Batalló a les rodalies de la Portellada (Terol). Les nostres forces es van defensar heroicament durant tota la tarda. A la nit, les nostres forces van maniobrar a la reraguarda de l'enemic i van ametrallar un autocar carregat de guàrdies civils. La caravana enemiga fugí en camions amb direcció a Valderrobles, on s'ha refugiat. L'enemic ha tingut tres morts i 18 ferits. Per la nostra banda no hi ha hagut novetat.

13.—Forces del Tercer Batalló han col.locat una potent mina de radiatom en un pont de la via fèrria entre les estacions de Nonaspe i Fabara (Saragossa), per tal de volar un tren de mercaderies. S'ignora per quina raó, en lloc d'aquest tren va passar l'exprés Barcelona-Saragossa, el qual va fer esclatar la càrrega. La màquina i tot el tren es va precipitar d'una altura de sis metres. La via ha quedat interceptada durant alguns dies i els trens de Barcelona a Madrid han hagut de fer el trajecte per Lleida.

15.—Forces del Tercer Batalló han volat la via d'Alcañiç a Tortosa en un pont proper a Torre de Compte (Terol).

27.—El dia d'avui ha estat col.locada una bomba entre les estacions d'Alcanar i Ulldecona de la línia València-Barcelona, havent destruït un gran tram de la línia, rao per la qual la circulació ha estat interrompuda durant algunes hores.

29.—Cap al tard del dia d'avui, forces de l'Agrupació Guerrillera de Llevant han penetrat al poblet de San Martin del Rio (Terol).

La mateixa nit un altre destacament ha penetrat a Torres de las Arcas (Terol), i han desarmat els falangistes i sometenistes. Havent complert llurs objectius es va retirar sense cap novetat.

DESEMBRE

Dia 3.—La matinada d'avui s'han presentat a Sarrion (Terol), forces de l'Agrupació. Després de vèncer la resistència dels guàrdies civils s'han apoderat del poble, han tallat totes les comunicacions i, amb l'ajut dels veïns s'han informat àmpliament sobre la participació dels falangistes de l'esmantat poble en les operacions contra els guerrillers. Les forces guerrilleres s'han mantingut a Sarrion durant dos dies. Assolits els objectius que s'havien previst, s'han retirat i s'han endut els guàrdies civils i tot l'Ajuntament falangista.

5.—Forces de l'Agrupació Guerrillera de Llevant han penetrat al poble de Bagís, a la regió del Mestrat. Han entrat per sorpresa al Casino on es celebrava una reunió del Consell local de Falange amb els caps del Sometent. Els franquistes han estat desarmats i se'ls ha pres tota la documentació que portaven al damunt. Els guerrillers han tornat a llurs bases sense cap novetat.

20.—Un destacament de l'Agrupació Guerrillera de Llevant ha fet una incursió a Libros (Terol); han penetrat en un polvorí de les mines i s'han incautat d'una gran quantitat d'explosius i accessoris. Els guerrillers han calat foc després a diverses instal.lacions.

—El dia d'avui un grup de Guerrillers de l'Agrupació de Llevant, disfressats de ferroviaris han detingut a l'estació de Val de Tormes l'autovia que feia el servei Saragossa-Tortosa, únic que restava en el recorregut. Els guerrillers han desarmat els guàrdies civils que custodiaven l'autovia i després de fer baixar tots els viatgers, li han calat foc. Han explicat als viatgers la finalitat política d'aquests actes, els han repartit propaganda republicana i s'han retirat amb l'armament i els uniformes dels guàrdies civils.

RESUM D'ACTIVITATS GUERRILLERES

Pobles ocupats totalment pels guerrillers

Fuentes de Rubielos (Terol); Las Cuevas (Terol); Castellfort (Castelló); Masies de Centelles, Bernardino, Antoli, Caldei i Paranton, del terme Municipal de Monroyo (Terol); Aiguaviva (Terol); Monteagudo (Terol); Palomar de Arroyo (Terol); Cirugèda (Terol); Canet lo Roig (Castelló); La Zoma (Terol); Valverdejo (Cuenca); Monterde de Albarracin (Terol); Algorra (Cuenca); Lariguilla (València); Las Parras de Castellate (Terol); Cabra (Terol); Ladruñan (Terol); Fórnoles (Terol); Cati (Castelló); Las Cuevas (Terol); Sarrion (Terol). En aquest darrer els guerrillers van mantenir-se dos dies.

Pobles en els quals els guerrillers han fet incursions

Les Monges (València); Pajaroncillo (Cuenca); Alcalà de la Selva (Terol); Alberosa (Terol); Nogueruelas (Terol); Linares de Mora (Terol); Gudar (Terol); El Pobo (Terol); Villalba Alta (Terol); Manzanera (Terol); Sàtova (Castelló); Losa del Obispo (València); Ací van estar-hi quatre hores. Fredes, La Sènia (Catalunya); La Cañadilla (Terol); Agustín (Terol); Gàtova (Castelló); Aldea San Martín del Río (Terol); Torres las Arcas (Terol); Bagus (Mestrat); Libros (Terol); Alcira (València).

Guàrdies civils morts

Comandants	1
Capitans	1
Tinents	1
Brigades	1
Caporals	6
Individus	65
Total	75

Guàrdies civils ferits

Capitans	2
Funcionaris del cos	1
Caporals	4
Individus	121
Total	125

Delators

Morts	57
Ferits	12

Guerrillers

Morts	21
Ferits	5

Accions de sabotatge: 60

Centrals elèctriques destruïdes: 4

Pals de conducció elèctrica destruïts: 50

Locomotrius destruïdes: 26

Autovies cremats: 1

Camions inutilitzats: 15

Turismes: 1

Autocars: 4

Armament recollit

Fusells	38
Metralletes	1
Escopetes i pistoles	3

PROPAGANDA GUERRILLERA

Soldats de l'exèrcit de Franco!

Els vostres Comandaments criminals, jugant amb les vostres vides us envien a lluitar contra els guerrillers al costat de l'odiosa Guàrdia Civil.

Les armes dels guerrillers no dispararan mai contra vosaltres en considerar-vos germans nostres, però el vostre deure és de lliurar-nos les armes o disparar al cor dels oficials i de la Guàrdia Civil assassins de 2.000.000 d'espanyols.

En l'Exèrcit de Franco, tindreu fam i bufetades dels vostres superiors. En l'Exèrcit Guerriller de la REPUBLICA tindreu llibertat, germanor i respecte.

PASSEU-VOS ALS NOSTRES RENGLES AMB TOT L'ARMAMENT QUE PUGUEU. TOT SOLDAT QUE NO LLIURA LA SEVA ARMA ALS GUERRILLERS EN COMBAT SERÀ CONSIDERAT COM ENEMIC I AFUSELLAT; SI LA LLIUREU SE US RESPECTARÀ LA VIDA I SEREU POSATS EN LLIBERTAT!

AGRUPACIÓ GUERRILLERA DE LLEVANT

(Dóna aquest manifest a un altre soldat.)

A totes les classes i soldats de l'exèrcit de Franco!

Impotent per a lluitar contra els guerrillers amb les forces de Guàrdia Civil de què disposa, l'assassí Franco i els lladres falangistes us utilitzen en la lluita contra nosaltres.

En la darrera topada que hem tingut, el nostre balanç ha estat victoriós, ja que 14 soldats dels que havien enviat a combatre'ns s'han passat als nostres rengles amb armament i serveixen ara en el veritable Exèrcit del Poble.

Llur joia és indescriptible, i tenen una gran moral de lluita contra els enemics de la REPUBLICA.

El tracte de germanor que gaudeixen ací, l'abundància de menjar i la glòria que representa l'ésser defensor de la LLIBERTAT I LA JUSTICIA, en contrast amb el mal tracte de l'Exèrcit franquista és la primera cosa que han exposat en arribar.

En contrast amb aquests, i en una altra acció, els que no compliren les ordres de la nostra AGRUPACIÓ, no lliuraren o no abandonaren l'arma i van fer foc contra nosaltres, es troben en els hospitals de Terol, molts d'ells amb les cames i braços tallats.

Les armes dels guerrillers no es fabricaren per a lluitar contra llurs germans ELS SOLDATS, però si vosaltres, en no complir amb el vostre deure ens cerqueu, haurem de defensar-nos contra els vostres atacs.

SOLDAT! REFUSA DE LLUITAR CONTRA ELS GUERRILLERS, NO ET JUGUIS LA VIDA PER 50 CENTIMS, ABANDONA L'ARMA EN EL COMBAT I PASSAT ALS NOSTRES RENGLES, TRENCA EL PERCUTOR DEL FUSELL.

VISCA LA REPUBLICA!

MORI FRANCO!

A.G.L. Tercera Brigada —Primer Batalló.

Le gérant : Mathilde KOENIG.
Société Nationale des Entreprises de Presse
IMPRIMERIE MONTMARTRE-PRESSE
15, rue Montmartre, Paris-1er

(c) Ministerio de Cultura 2005